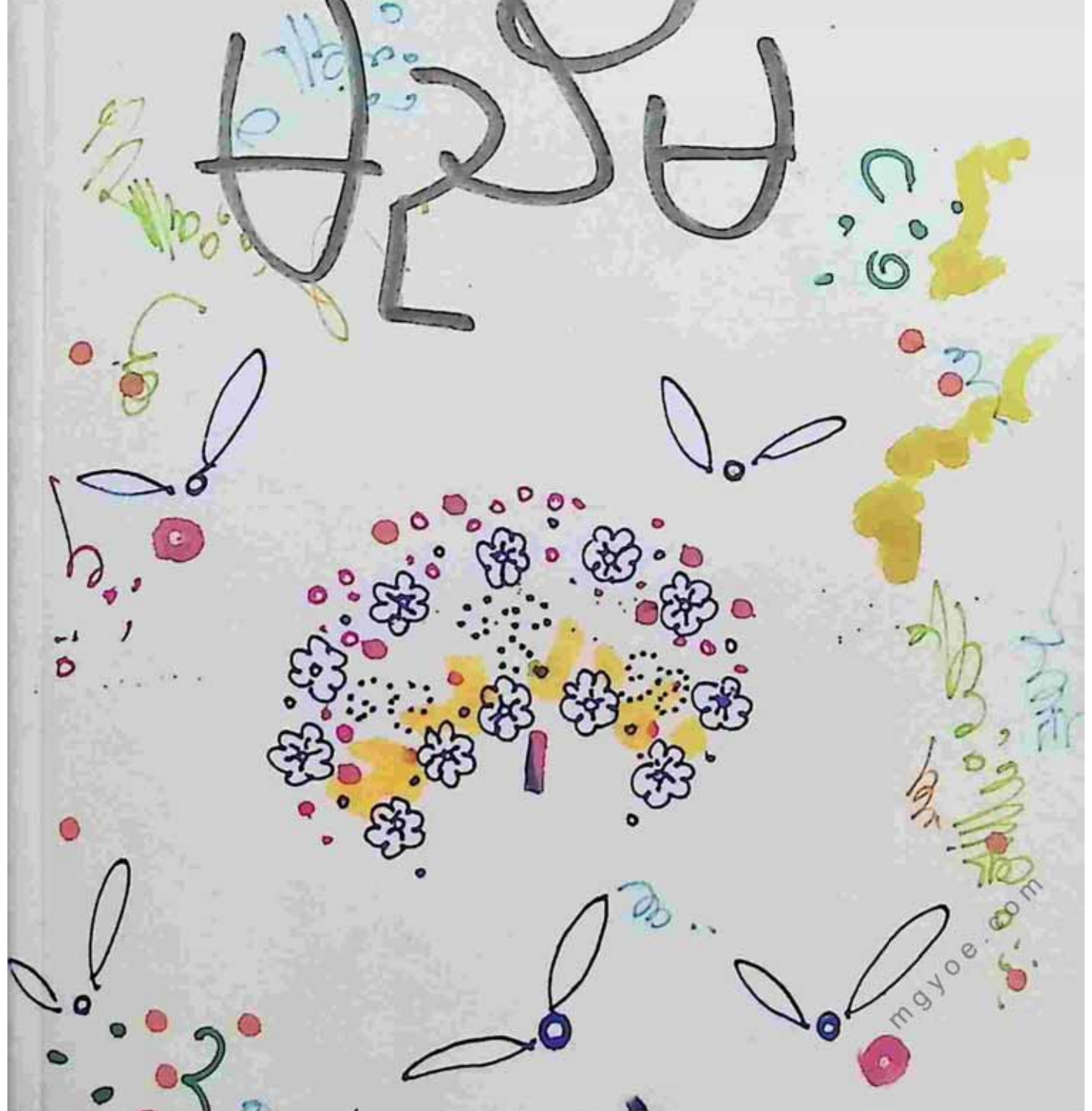
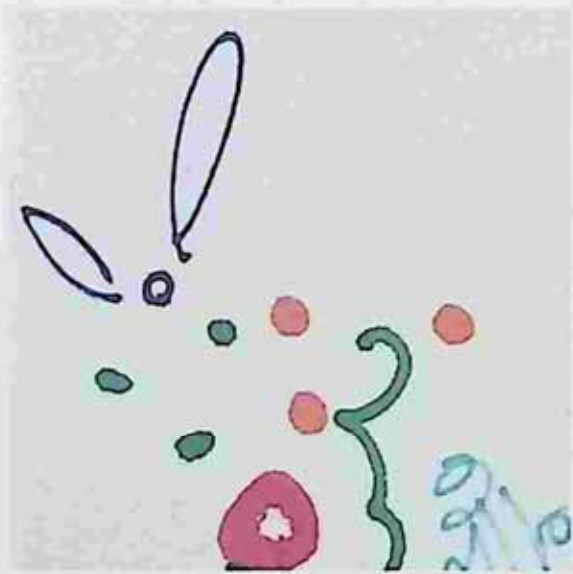

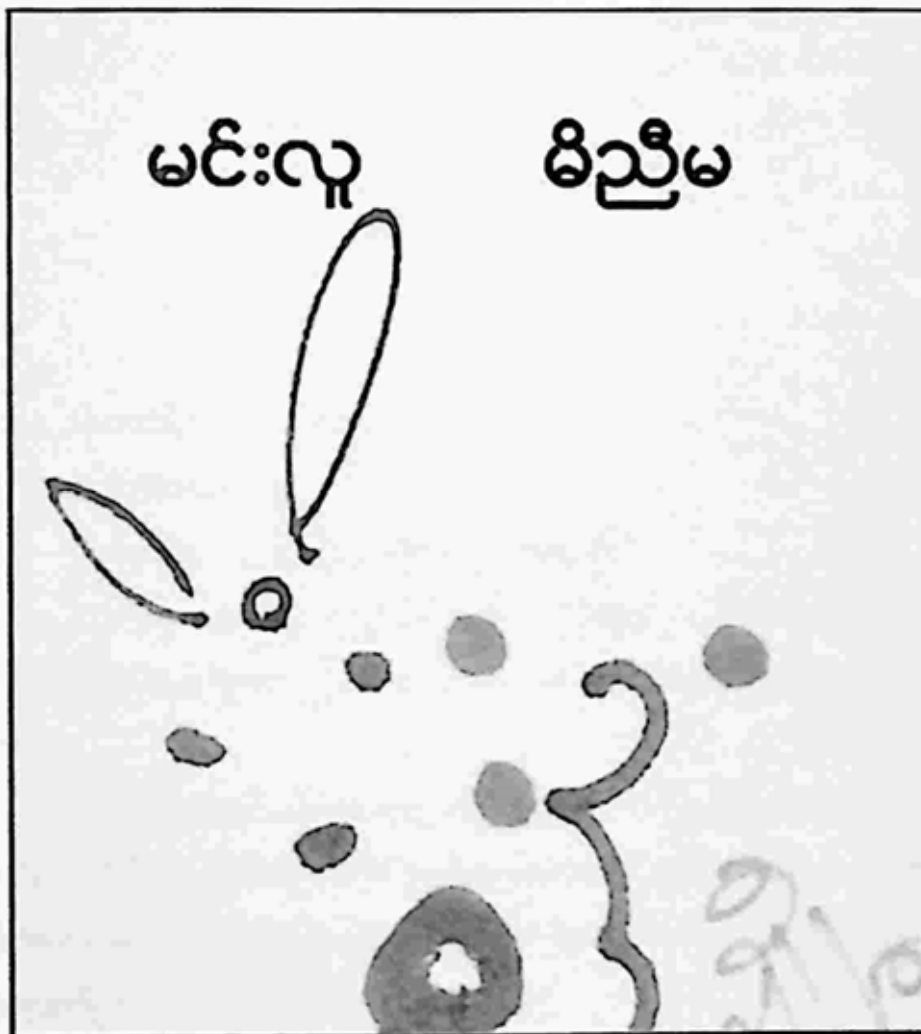

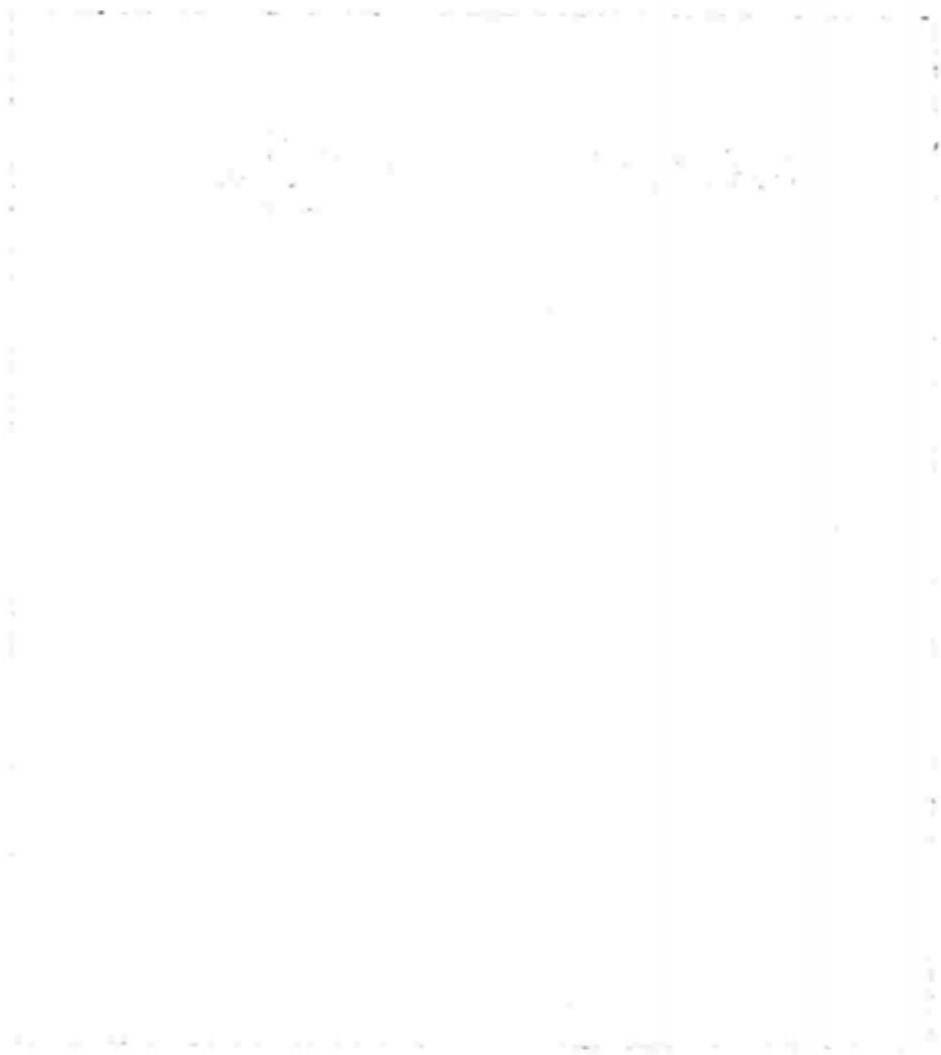
Handwritten letters 'A', 'B', and 'C' in a grey, irregular shape.

Large, bold, black-outlined letters 'A', 'B', and 'C'.

“ဟေး... လှတယ်”

“ပေါတယ်ဟေ့”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံနေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဟိုထောင့် သည်ထောင့်မှ အသံစူးစူးဖြင့် ထ,ထအော်သော အသံများက ဖောက်ထွက်လာ တတ်၏။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့လက်မှတ် ပေးအပ်မည့် အခမ်း အနား မတိုင်မီ အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့ ဖြစ်လေသည်။ အစမ်းလေ့ကျင့်သည် ဆိုပြီး အထင်သေးလို့ မရချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သည်နေ့တွင် ‘ဝတ်စုံပြည့်’ လာရောက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ဝတ်စုံပြည့် အစမ်းလေ့ကျင့်ခြင်း’ ဟူ၍ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ချီတက် ပွဲများ၊ အထိမ်းအမှတ်နေ့ကြီးများ ကျင်းပခါနီးတွင် လေ့ကျင့်လေ့ ရှိကြသည်။ အခမ်းအနားတွင် ဝတ်ရမည့် သက်ဆိုင်ရာ ဝတ်စုံကို အပြည့် ဝတ်ကြရသည်။

ခု ပြောသော ‘ဝတ်စုံပြည့်’ ကတော့ သည်လို မဟုတ်။ ကိုယ့်မှာ ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေထဲက အကောင်းဆုံး၊ ဒါမှ မကျေနပ်သေးလျှင် အသစ်ထပ်ချုပ် သော အဝတ်အစားများဖြင့် လာကြခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်သော နေ့တွင် ဘွဲ့ဝတ်စုံ ဝတ်လာဖို့ မလို။ ထိုအချက်ကပင် သူတို့အဖို့ ဟန်ကျသလို ဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားကြည့်၊ တကယ် ဘွဲ့ယူရမည့် အခမ်းအနားနေ့တွင် ဘွဲ့ဝတ်စုံ အနက်ကြီးများကို ခြုံကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်ရုံကြီးများကို ခြုံလိုက်သောအခါ ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ လက်ဖျားနှင့် ခြေထောက်လောက်သာ ပေါ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထဘီအနားနှင့် အင်္ကျီလက်ဖျား (အင်္ကျီလက်ရှည် ဖြစ်ပါမှ) လောက်သာ မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုနေ့မျိုးအဖို့ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ရင်ထိုးနှင့် ဖိနပ်ကိုပဲ ပြခွင့် ရှိကြရှာသည်။ ဆွဲကြိုးအတွက် တောင် နေရာ သိပ်မရှိ။

ထိုအခါ အစမ်းလေ့ကျင့်သော နေ့သည်သာ 'ပြ' ဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

သည်နေ့သည် တစ်သက်မှာ တစ်ခါတွေထဲ တစ်ရက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင် နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ပြုသူများက လွဲလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းသည် တစ်သက်မှာ တစ်ခါဖြစ်သကဲ့သို့ ဘွဲ့နှစ်ခု၊ သုံးခု ရသူများက လွဲလျှင် ဘွဲ့ယူသော နေ့သည်လည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားနှင့် ပတ်သက်၍ ဝါသနာထုံတတ်သော မိန်းကလေးများအတွက် ပို၍ မှန်သည်။

စောစောတုန်းက ပြောခဲ့သလို အစမ်းလေ့ကျင့်သော ပွဲသည် အဝတ်အစား 'ပြ' ဖို့ ကောင်းသည် ဆိုသောကြောင့် သည်နေ့သည်လည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက်နီးနီး အရေးပါလေသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲ ဖြစ်သော သည်နေ့မှာ-

ဆံပင်ပုံစံလေးတွေ မျိုးစုံ လုပ်လာကြ၏။ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာကဲ့သို့ အပီကြီး ထုံးကြသည်တော့ မဟုတ်။ ဆံပင်ကို ခွေခေါက်တင်ပြီး သဇင်ပန်းကလေးတွေပန်လာတာမျိုး၊ ဆံပင်တုအခွေအလိပ်ကလေးတွေကပ်လာတာမျိုး၊ ဆံပင်ဖြတ်ပြီး အဖျားကောက်လာတာမျိုးလောက်တော့ လုပ်ကြသည်။

လက်ဝတ်ရတနာ ဆိုလျှင်လည်း ရှိသမျှ အကုန် ထုတ်ဝတ်လာတာမျိုး မဟုတ်။ လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်း၊ နားကပ် ကောင်းကောင်းလေး တစ်ရန်၊ ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံး၊ ရင်ထိုးကလေး တစ်ခု၊ လက်ကောက်ကလေး တစ်ဖက် စသည်ဖြင့် တစ်ခုကောင်း၊ နှစ်ခုကောင်း ဆင်မြန်းလာကြ၏။

ဖိနပ်ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်သူ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ စီးဖို့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်၊ ဘယ်သူ့ မွေးနေ့တုန်းက စီးသွားတဲ့ ဖိနပ် စသည်ဖြင့် တစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက် စီးဖူးသော

ဖိနပ်ကို စီးလာကြသည်။ ဖိနပ် အသစ်ကိုတော့ တကယ် ဘွဲ့ယူသော နေ့ကျမှ စီးမည်။ အချို့ တတ်နိုင်သူတွေကတော့ သည်နေ့အတွက် တစ်ရန်၊ ဟိုနေ့အတွက် တစ်ရန် ဝယ်ကြ၏။

အရေးအကြီးဆုံးကအဝတ်အစား။ အကောင်းဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ ပုံအဆန်းဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် နှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်ရမည်။ ကီမိုနိုအစများ၊ ရွှေတစ်ဆုပ်များ၊ တစ်ကိုက် နှစ်ရာတန်၊ သုံးရာတန်၊ လေးရာတန် ဇာများ အစရှိသော နောက်ဆုံးပေါ် ပိတ်ဆန်းများ ပါဝင်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီပုံစံတွေကမျိုးစုံ။ ခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုပုံစံတွေ ခေတ်စားနေသလဲ သိချင်လျှင် အဆိုပါ အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲကို သွားကြည့်ရုံနှင့် အကုန်အစင် ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်နိုင်သည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ရှေ့နားခပ်ကျကျ ခုံမှာ ထိုင်နေသည်။ ဤအစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် သူနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ပြော၍လည်း ရသည်။ မဆိုဘူးဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ ခုပွဲ၌ သူတို့နှစ်၊ သူတို့အတန်းမှ လူတွေလည်း ပါသည်။ သူကတော့ မပါ။ စာမေးပွဲကျသောကြောင့် မဟုတ်။ သူက ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားကို မတက်ဘဲ အဝေးရောက်ဘွဲ့သာ ယူမည်ဟု လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းများကတော့ ဘွဲ့တက်ယူကြမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့အစမ်းလေ့ကျင့်ကြသည်ကို ကြည့်ရန် ဝေမိုးအောင် ရောက်လာခြင်းပင်။

အစီအစဉ် အစပိုင်းတွင် မော်ကွန်းထိန်း ဒေါ်စိန်စိန်က အမှာစကားပြောသည်။ ဘွဲ့ယူရမည့် နေ့တွင် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် အချက်များ။

ယောက်ျားကလေးတွေ ဘွဲ့ဦးထုပ် မဆောင်းချင်လျှင် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းလာရမည်။ တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာလျှင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းလာနိုင်သည်။ မိန်းကလေးတွေ ဘွဲ့ဦးထုပ် မဆောင်းလျှင် ဆံထုံး ထုံးလာရမည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဆံထုံးသည် သရုပ်မပျက်ရ။ ယောက်ျားလေးများ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်လျှင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိရမည်။ မိန်းကလေးများကိုတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ခွင့် မပြု။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးမည်ဆိုလျှင် လေးငါးလက်မ မြင့်သော ဖိနပ်ကြီးတွေ မစီးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ အကြောင်းမှာ ဘွဲ့လက်မှတ်ယူဖို့ စင်ပေါ်တက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ခလုတ်တိုက်တတ်

သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မှာကြားလိုသည်မှာ သူတစ်ပါး၏ လက်ဝတ် ရတနာများကို ငှားရမ်းဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုကြဖို့ ဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်တက် ဘွဲ့လက် မှတ်ယူပြီးသောအခါ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ဆင်း မပြေးနှင့်။ ပါမောက္ခချုပ်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သွားဦး။ နှုတ်ဆက်ရာတွင်လည်း ဦးညွတ်ရုံမျှသာ ညွတ်ပါ။ တအား ကုန်းပြီး အလေးပြုလိုက်လျှင် ဘွဲ့ဦးထုပ် ကျွတ်ကျတတ်သည်။ မိမိဦးထုပ် ချောင် နေသည် ထင်လျှင် ကလစ်ကလေးဖြင့် တွယ်လာခဲ့နိုင်သည်။ စင်ပေါ်မှာ ပါမောက္ခ ချုပ်ကို ထိုင်ရှိခိုးတာတို့ ဘာတို့ မလုပ်စေချင် စသည်ဖြင့် ပြောကြား၏။

ထို့နောက် အစမ်းလေ့ကျင့်ကြသည်။ တစ်ဦးချင်း နာမည်ခေါ်၍ ဧည့်သည် လက်မှတ်များကို ဘွဲ့လက်မှတ်သဘော ထားပြီး တက်ယူကြသည်။

“မောင်အောင်ဝင်း”

နာမည် ခေါ်သည်။ အရပ် ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဆံပင်ပါးပါးနှင့် ကျောင်းသား တစ်ယောက် စင်ပေါ် တက်လာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများက ‘ပြောင်ကြီးကွ’ ဟု ဝိုင်းအော်ရင်း လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“မောင်စိုးသိမ်း”

ထိုကျောင်းသားသည် ယောင်ပြီး ‘ရိုပါတယ် ခင်ဗျ’ ဟု အော်လိုက် သည်။ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“မခင်ဝေဝေသက်”

ကျောင်းသူတစ်ယောက် တက်လာ၏။ ကိုယ်ဝန်နှင့် မည်သူမျှ မပြောင် လှောင်ကြ။ ဝိုင်းမဟားကြ။ ရိုးရိုးသားသားပင် လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြ သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ အပြတ် ဝိုင်းဟားကြသည်။ သူက အင်္ကျီ လက်ပြတ်နှင့်။ လက်ပြတ်မှ တကယ့် စွပ်ကျယ် လက်ပြတ်သာသာ။ ပိတ်စက တော့ ခပ်ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပင်။ လည်ပင်းပေါက်က တော်တော် ဟိုက်သည်။ လက်မောင်းရင်းမှ ဇာပါးပါးကလေး အုပ်ပြီး အဖျားမှာ စုကျပ်ထား၏။

“ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ မှားလာတယ်” ဟု အော်ကြသည်။

အသက်နည်းနည်း ကြီးပုံရသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ အလှည့် ကျတော့ ပရိသတ်ထဲမှ သုံးနှစ်သားအရွယ်ခန့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်က ‘မေမေ့ဆီ သွားမယ်’ ဟု ထ,ငိုသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဝတ်စားလာသော ကျောင်းသူတစ်ယောက် စင်ပေါ်
ရောက်လာပြန်သည်။ ‘မက်စီ’ ခေါ် ဂါဝန်ရှည်ကြီးလို အင်္ကျီကြီးနှင့် ခန်းမတစ်ခု
လုံး ဝေါခနဲ ဆူညံသွားပြီး-

“ရှင်မီးအင်္ကျီကြီးနဲ့ဟေ့” ဟု အသံထွက်လာ၏။

ထို့နောက်တွင် ဆံထုံးပုံစံ၊ ဆံပင်ပုံစံ မျိုးစုံ၊ ပိတ်ဆန်းမျိုးစုံ၊ အင်္ကျီပုံစံ
မျိုးစုံ၊ ထဘီအဆင်မျိုးစုံ၊ ဖိနပ်ပုံစံ မျိုးစုံတို့ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ဖြတ်လျှောက်
ကြသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ဝတ်စားလာသူတွေလည်း အများအပြား ရှိပါ
သည်။ ယောက်ျားကလေးတွေထဲမှာလည်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံပင်။ များသောအား
ဖြင့်ကတော့ ဖြစ်သလို ဝတ်စားလာခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားလို
အကောင်းစား ဝတ်လာသူ အနည်းအပါး ရှိ၏။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို အပြည့်
ဝတ်လာ၏။ နက်ကတိုင်တောင် ပါသည်။ တော်တော် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။
ကြည့်ကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

ဒိုမိနိုကပွဲတွေမှာဆိုလျှင် လူအများ၏ ဂရုတစိုက် ကြည့်ခြင်းကို ခံရပြီး
မိန်းကလေးတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အပြည့်အဝ ရရှိမည့် ပုံစံမျိုး။ သည်နေရာမှာ
တော့ သူ့ခမျာ သိပ်မစားသာချေ။

“ငပေါကြီးဟေ့”

ဝေမိုးအောင်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် လှည့်စကားပြောရင်း
ဟားတိုက် ရယ်နေမိသဖြင့် နောက်ထပ်ခေါ်လိုက်သော နာမည်တစ်ခုကို မကြား
လိုက်မိ။ စင်ပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်သောအခါ သူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန် တက်လာသည်။
ကချင်လုံချည် အဖြူ၊ အင်္ကျီလက်ရှည် အနီကလေးနှင့်။ ဆံပင်ပုံစံကိုလည်း သိပ်
ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်မလာ။ တင်ပါးလောက်ထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို
အရင်းက ကလစ်ကလေးဖြင့် ညှပ်ထားသည်။ ဖိနပ်က ပါးပါးကလေး။ ကိုယ်လုံး
ခပ်သွယ်သွယ်။ ပိန်သည်ဟုပင် ပြော၍ ရနိုင်သည်။ အရပ်နည်းနည်း မြင့်သလား
မသိ။ မျက်နှာက ရှင်းလင်းသည့် အလှ။ လူအများက လှပါသည်ဟု တညီတညွတ်
တည်း ဆိုရသော အလှမျိုးတော့ မဟုတ်။ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုး ဆိုသော
စကားအရ လှနိုင်သော အလှမျိုး ဖြစ်သည်။

သူဝတ်စားပြင်ဆင်လာပုံသည် ခုပွဲတွင် အရိုးဆုံး အတန်းအစားထဲမှာ ပါဝင်နေသည်။ ခုနပြောသလိုပင် ဝေမိုးအောင်အဖို့ နှစ်သက်လောက်သော အလှ အပ သူ့မှာ ရှိနေသည်။

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲကွ”

ဝေမိုးအောင် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော တင်ချိုကို မေးလိုက်သည်။ တင်ချို

က-

“ရာဇတ် ခေါ် လှမြင့် တဲ့”

“ဟာ... ဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခု တက်လာတဲ့ ကောင်မလေး ပြော

တာ”

“ငါလဲ သတိမထားလိုက်မိဘူးကွ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝေမိုးအောင် စိတ်ဝင်စားမိပြီ။ ထိုကျောင်းသူမလေး ကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင် သည်။ အဖော်အပေါင်းလည်း မပါ။ တစ်ယောက်တည်းပင် ခပ်အေးအေး ထိုင်နေ သည်။

ခန်းမအပြင်သို့ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ ဝေမိုးအောင်သည် သူငယ်ချင်း တွေနှင့် လမ်းခွဲလိုက်သည်။ စောစောက ကောင်မလေး နောက်ကို လိုက်ကြည့်ချင် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးက ကောင်မလေးအပြန်တွင် မယောင်မလည် လိုက်သွားမည်။ ဒါဆို သူ ဘယ်မှာ နေသလဲ ဆိုတာလောက်တော့ သိရနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြံအစည် မအောင်မြင်။ ကောင်မလေးကို ကားတစ်စီးက လာကြိုသွား၏။ လာကြိုသူက သပ်ရပ်သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် တစ်ယောက်။ ဝေမိုးအောင် အတွေးတွေ ရှုပ်သွားရပြန်သည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ဟံသာဝတီ အဝိုင်းကြီး နားမှာ နေသည်။ အိမ်ခန်းငှားနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ငှားနေသော အိမ်ခန်း မဟုတ်။ ဘော်ဒါဆောင် လို အခန်း ဖြစ်သည်။ သူ ငှားနေသော အိမ်တွင် အခန်းခြောက်ခန်း ရှိ၍ တစ်ခန်း တွင် နှစ်ယောက် နေရသည်။ လခ လေးဆယ်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။

မိညီမ

ခုတင်နှစ်လုံးနှင့် စားပွဲခပ်သေးသေး နှစ်လုံးနှင့် ပြည့်နေသည်။ အိပ်ရုံလောက်သာ အသုံးဝင်သည့် အခန်းများ ဖြစ်လေသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သည်မှာ နေသူများသည်လည်း ကိုယ့် အခန်းကို အိပ်ရုံလောက်သာ အသုံးချသူတွေ။ အိပ်ချိန်ကျမှသာ ပြန်လာတတ် သူတွေ ဖြစ်သည်။ ကျောချစရာ တစ်နေရာ ရလျှင် ပြီးရော။ တချို့လူတွေ အတွက်တော့ စားပွဲသည်ပင် အပိုလို ဖြစ်နေသေးသည်။ စာရေး၊ စာဖတ်ဖို့ အချိန် ရကြသူများမှ မဟုတ်ဘဲ။ နံနက်စောစော ထထွက်သွားကြပြီး ညနေမိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်တတ်သူတွေသာ များသည်။

သူတို့အဆောင်က လူ ဆယ့်နှစ်ယောက်တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား လည်းပါသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းလည်း ရှိသည်။ အရောင်းအဝယ် လုပ်သူလည်း ပါ သည်။ ပုံနှိပ်တိုက် တစ်ခုက စာစီသမားလည်း ပါသည်။ ဘာအလုပ် လုပ်မှန်း မသိရသူလည်း ရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးသူ တစ်ယောက် လည်း ရှိ၏။

ဝေမိုးအောင် ဖြစ်သည်။ သူ့အခြေအနေက မရေမရာ။ ဘူမိဗေဒဘွဲ့ ရပြီးသား။ အလုပ်ကတော့ မရှိသေး။ ရှာတုန်း ဖွေတုန်း ဖြစ်သည်။ မြန်မြန်ရလျှင် ကောင်းမည်။ အလုပ် မြန်မြန်ရမှ မြန်မြန်နီးရမည် ဆိုသော အတွေးမျိုးတော့ သူ့မှာ မရှိသေး။ ရှိလို့လည်း မရသေးချ။ သူ့မှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာလောက်သာ ရေးတေးတေး ရှိသည်။ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပြစရာ မရှိ။

အလုပ် မြန်မြန်ရချင်သည့် အကြောင်းက အစ်မ၊ နှမတွေကို အားနာ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့က အဖေကို ကျွေးမွေး ပြုစုထားကြသည်။ သူ့ဆီ ကိုလည်း ငွေပို့ရသည်။ အဖေကို ကျွေးမွေးထားရသည်ကတော့ အရေးမကြီး။ သမီး လေးယောက်က အဖေအိုကြီး တစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် ဘာမျှ အပန်းမကြီး။ သားသမီး ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုစုခွင့် ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့မှာ အမေ မရှိတော့။ ဆုံးပါးခဲ့တာ ကြာပြီ။

မိမိကို ငွေထောက်ပံ့နေရခြင်းကိုတော့ သိပ်မလိုလားမိ။ မိသားစုတွင် တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး ဖြစ်သဖြင့် တက္ကသိုလ် ပညာသင်ခွင့် ရခဲ့ သည်။ အစ်မ သုံးယောက်က ထောက်ပံ့သည်။ နှမကလေးထံမှမူ သူ မလိုချင်။

m g v o e . c o m

သို့တိုင်အောင် သူ တစ်ခေါက်တစ်ခါ မြို့ပြန်လျှင် အစ်ကိုလေးအတွက် လက်ဆောင် ဆိုပြီး ပုဆိုး နှစ်ထည်လောက်တော့ ပေးတတ်မြဲ။

တကယ်တော့ သူ့ကို ထောက်ပံ့နေသူများမှာ အစ်မများနှင့် နှမတို့ မဟုတ်။ ယောက်ဖများ ဖြစ်သည်။ အစ်မ သုံးယောက်ရော နှမကလေးပါ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ယောက်ဖများက သဘောကောင်းကြသည်။ ပညာတတ်များ မဟုတ်ကြ။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် အလုပ်ကြိုးစားကြသဖြင့် အခြေအနေ အသင့်အတင့် ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့က ဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဝေမိုးအောင်ကို အထင်ကြီးသည်။ ဝေမိုးအောင်ကို ထောက်ပံ့ဖို့ အစ်မတွေ၏ အစီအစဉ်ကို သဘောတူ ထောက်ခံကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝေမိုးအောင် ပို၍ အားနာခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ဖများ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် မနေလို။ ကျောင်းတက်နေတုန်းက ကိစ္စမရှိ။ ခု ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်ချင်သည်။ အဖေအိုကြီး၏ တာဝန်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက ဝင်ယူချင်သည်။

သူ့သဘောအရ ဆိုလျှင် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ်ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သည်။ သင့်တော်သည့် အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်မည် ဆိုလျှင် ကိုယ့်အရပ်မှာက ပိုပြီး အဆင်ပြေမည်ဟု သူ ထင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ယောက်ဖအလတ်၏ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းမှာပဲ ဝင်ကူလုပ်ဦး။ သို့ရာတွင် အဖေနှင့်တကွ အစ်မများ၊ နှမလေးနှင့် ယောက်ဖများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်မျိုး။ မိသားစုထဲက ရှားရှားပါးပါး ဘွဲ့ရသူ တစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မှာပဲ အရာရှိ အရာခံ ဖြစ်စေချင်သတဲ့။ သို့မဟုတ်လည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အမြင်ကျယ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သတဲ့။ သူတို့များ ရန်ကုန်ဆိုလျှင် အထင်ကြီးလိုက်ကြတာ။ လွယ်တယ် မှတ်နေသလား မသိ။

သည်မှာတော့-

အစ်မ သုံးယောက်က ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီ ပို့သဖြင့် တစ်လလျှင် နှစ်ရာ အစိတ် ရသည်။ အခန်းလခ လေးဆယ်ပေးပြီး ကျန်သော တစ်ရာရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် စားသောက် နေထိုင်ရ၏။ ထမင်းကို ဆိုင်မှာ ဝယ်မစားနိုင်။ တစ်နပ်လေးကျပ်လောက် အနည်းဆုံးကျမည် ဖြစ်၍ သူ မတတ်နိုင်။ ထမင်းချိုင့်လည်း မှာမစားနိုင်။ တစ်လလျှင် တစ်ရာလေးဆယ်လောက်တော့ ပေးရမည်။ သူ ဘာသာပင် ချက်စားရ၏။

အစ်မတွေက ပြောသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အလုပ်တစ်ခုကိုသာ ရအောင် ရှာပါ။ အလုပ်မရမီအတွင်း စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက် ငွေမှန်မှန် ပို့ပါမည်။ အဖေ အတွက် ဘာမျှ မပူနှင့်။ မောင်လေးဘဝရှေ့ရေး သာယာဖို့သာ ပဓာနပါတဲ့။ သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောချင်တော့။ အဖေကို တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးဖို့ကို ခေါင်းထဲမှာ သာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

သူ့အလုပ်ရှာသည်။ နေ့တိုင်း ရှာသည်။ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးများ တွင် စုံစမ်းခြင်း၊ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာတတ်သည့် အလုပ်အကိုင် ကြော်ငြာ များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုခြင်း၊ အလုပ်လျှောက်လွှာ တင်ခြင်း၊ စာမေးပွဲ ဖြေခြင်း၊ လူတွေ စစ်ဆေးခံခြင်းတို့သည် လောလောဆယ်တွင် သူ့ 'အလုပ်' ဖြစ်၏။

“ရေမြေအနှံ့ ခြေဆန့်ကာ ရှာခဲ့ပြန်သော် တစ်နေ့ဝင်လျှိုး...
တစ်မိုးပင် ချုပ်လေခဲ့ပြီနော်”

ဝေမိုးအောင်သည် အပြင်မှ ပြန်လာတိုင်း တံတေးသိန်းတန်၏ သီချင်းထဲက အထက်ပါအပိုဒ်ကလေးကို ညည်းလာလေ့ ရှိ၏။ တစ်ခါတလေလည်း ထိုအလိုက် အတိုင်း လေချွန်လာတတ်သည်။ သည်နေ့တော့ ခါတိုင်းလို အလုပ်ကိစ္စ လျှောက် သွားပြီး ပြန်လာခြင်း မဟုတ်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အကျင့်ပါနေသဖြင့် 'ရေမြေအနှံ့' ကို လေချွန်လာခဲ့၏။

နေ့လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်မှာ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ သူ့အခန်း ဖော် ကိုကာစိန်လည်း မရှိ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခွင့် ရတော့မည်။ သူ့ဆီမှာ တွေးတောစရာတွေ ပါလာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးသော့ ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် လက်စကကို လဲလိုက်သည်။ ပုဆိုးတော့ မလဲတော့။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲလိုက်သည်။ အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲမှာတွေ့ခဲ့သော ကောင်မလေး၏ ရုပ်သွင်ကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်ပုံဖော်ကြည့်သည်။ မြင်မြင်ချင်း စိတ်လှုပ်ရှားရ သည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားသည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ရုပ်ဖြောင့်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။။ ချောမောခြင်းထက် ရုပ်ရည်သန့်ပြန်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည်။ သူ့ မျက်နှာက ကြည်လင်ပြီး နှစ်လိုဖွယ်

ကောင်းသည်။ သူ့ကို တွေ့လိုက်လျှင် ခင်မင်သွားတတ်သူသာ များ၏။ သဘောကောင်းခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်သာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက လူချစ်လူခင် ပေါများသည်။ ယောက်ျားကလေးများသာမက မိန်းကလေးများကပါ ခင်မင်ကြသည်။ တချို့ကျောင်းသူတွေ ဆိုလျှင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ စိတ်ဝင်စားကြောင်းကိုလည်း အမူအရာဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စကားဖြင့် ဖြစ်စေ ဖော်ပြတတ်ကြသည်။ သူ့ကို အခွင့်အလမ်းတွေ ဖွင့်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ ရှောင်ခဲ့သည်။ ခုတော့လည်း...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဤသို့ မဖြစ်စဖူးခဲ့။ ဒါကိုပင် နဖူးစာဟု ခေါ်လေမလား။ ပညာရေးကိစ္စ ပြီးစီးခဲ့သဖြင့် အချစ်ကိုစတင်စိတ်ဝင်စားလာမိသည့် သဘောလား။ သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိသေးသလား။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါ မှန်း၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသေးဘဲ တစ်ခါတည်း မြင်ဖူးရုံဖြင့် စွဲလမ်းမိခြင်းသည် သင့်တော်သလား၊ မသင့်တော်ဘူးလား။ သူများတွေလည်း သည်လိုပဲ ဖြစ်ကြဖူးတာပဲလား မသိ။

အတွေးထဲသို့ နောက်အချက်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ကားဖြင့် လာကြိုသူက ဘယ်သူလဲ။ သူ့ယောက်ျား ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမည်။ သူ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမည်။ သူနှင့် စေ့စပ်ထားသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အစ်ကိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင် တူသလိုပဲဟု ဝေမိုးအောင် လိုရာဆွဲ တွေးမိပြန်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူသည် အလုပ်ကိစ္စကို ခေတ္တမျှ မေ့လျော့နေမိသည်။ မေ့ပါစေ။ မေ့ခွင့် ရှိပါသည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ အိပ်ချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်အားလုံး၌ အလုပ်အကြောင်းကိုချည်း စဉ်းစားနေရမည် ဆိုလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့။

သန်းသန်းဝင်းသည် နံနက် ငါးနာရီလောက် ကတည်းက အိပ်ရာမှ နိုးနေသည်။ သည်နေ့ ဘွဲ့ယူရမည့် နေ့။ ကိုးနာရီတွင် အခမ်းအနား စမည်။ ရှစ်နာရီခွဲ အရောက် သွားရမည်။ သူတို့နေသော ကျောက်ကုန်းမှ ဆိုလျှင် ရှစ်နာရီလောက် အိမ်က ထွက်နိုင်လျှင် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ သိပ်ကြီး ပြင်ဆင်စရာလည်း မရှိ။ ခုလောက် အစောကြီး ထဖို့လည်း မလို။ သို့ရာတွင် သူ စိတ်စောနေသောကြောင့် အစောကြီး နိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားတာကတော့ မမှားနိုင်။

ရေချိုးခန်း ရှိရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြီးတော်ကို နှိုးမည် ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ စောပါသေးတယ်လေ ဆိုပြီး မနှိုးဘဲ နေလိုက်သည်။ အောက်ထပ် ရောက်တော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ မီးလင်းနေသဖြင့် ကြီးမေ နိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ သည်။

အိမ်သာဝင်၊ ပြီးတော့ ရေချိုးသည်။ သနပ်ခါး ခြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံး လိမ်း သည်။ မျက်နှာကိုတော့ ဘာမျှ မခြယ်သေး။ စားပြီး သောက်ပြီးမှ ပြင်ဆင် တော့မည်။ မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီဓာတ်ဘူး၊ ဘီစကွတ်မုန့်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥ မကျက်တကျက်ကြော်တို့က အဆင်သင့်၊ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ကော်ဖီနှင့် ဘီစကွတ်သာ စားလေ့ ရှိသည်။ သူ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထိုင် လိုက်သောအခါ ကြီးမေက ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီး-

“ဒီနေ့ ထမင်းစား နောက်ကျမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကြက်ဥ ကလေးပါ ကြော်ထားတာ။ အစက ထမင်းကြော်ထားမလို့၊ တော်ကြာ ရင်ပြည့် ပြီးဟိုထဲရောက်မှ ပျိုချင် အန်ချင် ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ထမင်းကြော်က ရင်ခံတတ်တယ်”

“ဒါကြောင့်လဲ ကြီးမေကို လူတွေက ချီးကျူးကြတာပဲ”

ဟု သန်းသန်းဝင်းက ပြောသည်။ ကြီးမေက-

“လူတွေ ချီးကျူးတာ မလိုချင်ပါဘူးကွယ်၊ ငါ့တူတွေ တူမတွေ ချီးကျူး ရင်ပြီးတာပါပဲ။ အေးလေ... မချီးကျူးရင်လဲ ကြီးမေကတော့ လုပ်ကိုင်ပေးမှာပါပဲ”

“အို... ချီးကျူးတာပေါ့၊ ကြီးမေ ရှိနေလို့သာ ဒီအိမ်မှာ အားလုံး အဆင် ပြေနေတာ”

ကြီးမေခေါ် ဒေါ်အေးစိန်သည် အဖေ အစ်မကြီး ဖြစ်သည်။ အရင်း မဟုတ်။ နှစ်ဝမ်း သုံးဝမ်း ကွဲမည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အနေသာကြီး။ သူ့မှာ မောင် အရင်းတွေ ရှိသည်။ စားနိုင် သောက်နိုင် အတန်အသင့် ကြွယ်ဝကြသူတွေ။ သို့ရာ တွင် ကြီးမေက ယောက်မတွေနှင့် မတည့်။ သည်က ယောက်မ (သန်းသန်းဝင်းတို့ အမေ) ကိုတော့ သူတော်တော် ချစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းတို့အမေက ကောင်းကောင်း မကျန်းမာ။ ထို့ကြောင့် သနားသည်လည်း ပါ၏။ ပြီးတော့ မမာသည် ဖြစ်သဖြင့် မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ကြီးမေအား အာဏာကုန် လွှဲအပ်ထားသည်။ သူ့လက် သူ့ခြေ လုပ်နိုင်သည်။ မောင်ဖြစ်သူရော ယောက်မကပါ ကြီးမေကို အရေးလည်း ပေး သည်။ ကြီးမေသည် သူ့ယောက်ျား ဆုံးပြီးနောက် သားထောက် သမီးခံလည်း မရှိသဖြင့် သည်အိမ်ကို ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သန်းသန်းဝင်းတို့ အမေ ဆုံးသည်။ မကြာမီ အဖေပါ ဆုံး၏။ ထိုအခါမှစ၍ ကြီးမေသည် အမေအရာကို ယူပြီး တူတွေ၊ တူမတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်မှာ ခုထိ။

ကြီးမေသည် သန်းသန်းဝင်း စားသောက်နေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေ၏။ သန်းသန်းဝင်းက မေးသည်။

“ကြီးမေ လိုက်မှာ မဟုတ်လား”

“အိမ်စောင့်မယ့် လူမှ မရှိဘဲ၊ ပြီးတော့ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့က...”

“အို... ကြီးမေကလဲ၊ အိမ်သော့ခတ်ခဲ့လို့ ရသားပဲ၊ နောက်ပြီးကျတော့ ဒီနေ့ မနက်စာ ထမင်းက အပြင်မှာ စားကြမှာ။ ကြီးမေလဲ အိမ်မှာချည်းပဲ တကုပ် ကုပ် လုပ်နေရတာ၊ တစ်ခါတလေ အပြင်ကလေး ဘာလေး ထွက်ပါဦး၊ တော်ကြာ ကြီးမေရဲ့ တရုတ်လုံချည်တွေ မဝတ်လိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်”

“အမယ်လေး... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ မမက်
မောတော့ပါဘူး”

“အဝတ်အစားက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ့်သမီးလေး ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့မှ
ကြီးမေ မပါလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီမောင်နှမတွေမှာ ကြီးမေပဲ အဖေ၊ ကြီးမေပဲ အမေ
မဟုတ်လား”

ကြီးမေ ဘဝင်ခိုက်သွားသည်။ မိတဆိုး၊ ဖတဆိုးကလေးတွေ ဆိုတော့
မိမိကိုပဲ အားကိုးရှာကြသည်။ သန်းသန်းဝင်း ဆိုလျှင် အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်၊
မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်သဖြင့် ပိုပြီး အားငယ်ရှာပေမည်။ ချွဲစရာ နွဲ့စရာဆိုလို့
မိမိနှင့် အစ်ကိုတွေသာ ရှိသည်။ ‘ဪ... သံယောဇဉ်... သံယောဇဉ်’ ဟု သူ
ဘာသာ စိတ်ထဲက ညည်းနေသည်။ သူ့ကို အရာထားပြီး ခေါ်နေသဖြင့်လည်း
သဘောကျ ကျေနပ်သွား၏။

“အင်းလေ... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

“ကဲ... ဒါဆို ကြီးမေလဲ ပြင်ဆင်ထားပေါ့”

ဟု ပြောပြီး မီးဖိုခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။ အစ်ကိုတွေကို ဝင်နှိုးမည်ဟု စိတ်
ကူးသေးသည်။ နည်းနည်းစောသေးသဖြင့် မနှိုးတော့။ ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးလောက်
နှိုးလိုက်ဖို့ ကြီးမေကို လှမ်းအော်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်၏။ အလှပြင်ဖို့ ဖြစ်သည်။ တချို့လူတွေလို
ဆိုင်မှာ သွားမပြင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြင်မည်
ဖြစ်၏။

မျက်နှာကို အရင်ပြင်သည်။ သိပ်ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်။ မိကို ခပ်ပါးပါး
လိမ်းပြီး ခရင်ပတ် တို့ရုံသာ ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမွေး ဆွဲသည်။ မျက်တောင်တု
မတပ်တော့။ သူ့ ပင်ကို မျက်တောင်က ရှည်ရှည်ကော့ကော့ ဖြစ်ပြီးသား။ လိုင်နာ
သာ ဆွဲသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ရဲရဲကလေး ဆိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို
သိပ်ထွေထွေထူးထူး လုပ်မနေတော့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး စုသိမ်းပြီး ခေါက်
တင်လိုက်သည်။ ခြေသည်း၊ လက်သည်းတွေတော့ ညကတည်းက ဆိုးထားပြီး
သား ဖြစ်သည်။

ကြိုးကြိုးချိတ် ထဘီအစိမ်းနှင့် အိရုံအင်္ကျီ လက်ရှည် ဖက်ဖူးစိမ်း ဝတ်
သည်။ အပေါ်ကမှ ဘွဲ့ဝတ်စုံ၊ ရင်ဘတ်မှာ ကျောက်စိမ်းရင်ထိုးကလေး ထိုးသည်။

ဘွဲ့ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ကလစ်နှင့် တွဲထားလိုက်၏။ ဖိနပ်က မန္တလေးဖြစ် ချယ်ရီ သား ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေး။

သူ့မှာ လက်ဝတ်လက်စား များများ မရှိ။ ဝါသနာလည်း သိပ်မပါ။ ထို့ ကြောင့် လော့ကက်ပါသော ဆွဲကြိုးနှင့် မြလက်စွပ်ကလေးပဲ ဆင်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ အတော်အဆင်ပြေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားတွေ ခဏ ပြန်လဲထားလိုက်သည်။ သွားခါနီးမှ ပြန် ဝတ်ရမည်။

သို့ဖြင့် ခုနစ်နာရီ ထိုးခါနီးသွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံ ကြား သည်။ ကိုဇော်ဝင်း ပြန်လာပြီ။ ဟိုကိုသွားလျှင် စီးဖို့ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ၏ ကားကို သွားငှားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင်-

“ကိုကျော်... ထတော့လေကွာ၊ ခုနစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်။ ဟာ... ဘယ်နှယ် စောရမှာလဲ၊ မင်း အိမ်သာဝင်မှာက နာရီဝက်လောက် ကြာဦးမှာ... ထကွာ”

ကိုဇော်ဝင်း၏ အသံနှင့်အတူ ကိုကျော်ဝင်း၏ အခန်းတံခါးကို တခုနီးဒုန်း ထုသံ ကြားရသည်။

သန်းသန်းဝင်း အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ ထမင်းစား စားပွဲတွင် ကော်ဖီ ထိုင်သောက်နေသော ကိုဇော်ဝင်းကို တွေ့ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက အဝတ် အစား လဲပြီးနေပြီ။ မလေးရှား လုံချည်၊ စတစ်ကော်လာနှင့် အင်္ကျီအဖြူ တိုက်ပုံ က နံ့သာရောင်။ သူတို့မောင်နှမ လေးယောက်ထဲတွင် ကိုဇော်ဝင်းက အလှအပ အသန်အပြန် အကြိုက်ဆုံး။ ကြော့ကြော့ကလေး အနေချင်ဆုံး။ ပြီးတော့ အချော ဆုံး။ မိန်းကလေး ဖြစ်သော သန်းသန်းဝင်းထက်ပင် ချောနေသေးသည်။

“အမယ်... မိညီမ မျက်နှာပြင်ထားလိုက်တာ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ဟု ကိုဇော်ဝင်းက လှမ်းပြောသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် ရိုးရိုး သာမန် အချိန်များတွင် မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေ လိမ်းလေ့ မရှိ။ သနပ်ခါးလောက်နှင့် ပြီးသည်။ အိတ်ထဲတွင် ခရင်ပတ်ဘူး ဆောင်ထားရုံလောက်သာ ရှိသည်။ ဆံပင် ကိုလည်း ဖားလျား ချလျှင် ချ၊ မချလျှင် ကလစ်နှင့် စုစည်းထားတာလောက်ပဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ယူဖို့ ကိစ္စတွင် ဆိုင်မှာ သွားပြင်ဖို့ ကိုဇော်ဝင်းက ပြောခဲ့သေး

သည်။ သန်းသန်းဝင်းက သူ့ဘာသာ ပြင်မည် ဆိုတော့ ကိုဇော်ဝင်းက သိပ်စိတ်
မချ။ သူ့ညီမသည် သူ့လောက်တောင် အလှပြင်တတ်မှာ မဟုတ်ဟု ထင်နေ
သည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်တတ်ပါတယ်လို့ ကိုကိုဇော်ကို ပြောထားသားပဲ”
ကိုကျော်ဝင်းသည် မျက်နှာကို လုံချည်စဖြင့် သုတ်ရင်း အခန်းထဲ ဝင်
လာသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက အတန်ငယ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ကိုကျော်ဝင်းသည် ယမကာသမား ဖြစ်၍ ကော်ဖီကြမ်းသာ သောက်
လေ့ ရှိသည်။ သူ့အတွက် ဓာတ်ဘူးသေးသေးလေးဖြင့် သီးသန့်ဖျော်ထားသော
ကော်ဖီကြမ်းကို ငဲ့သောက်သည်။

“ကိုမော် ဘယ်သွားလဲ၊ သူ့အခန်းထဲမှာ မတွေ့ဘူး”
ကိုဇော်ဝင်းက မေးသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက-

“ငါလဲ မသိဘူး၊ ညကတည်းက ပြန်မအိပ်တာ”

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒီ ကိုကိုမော်ဟာ သိပ်ခက်တာပဲ၊ သေသေချာချာ
ပြောထားလျက်သားနဲ့”

သန်းသန်းဝင်းက ညည်းညူမိသည်။

“ညက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဝိုင်းမှာ ရောက်နေမှာပေါ့”

“ဘာဝိုင်းပဲ ရှိရှိပေါ့၊ မိညီမ ကိစ္စပဲဟာ၊ ဒီကောင် နားလည်ရမှာပေါ့၊
ကိုကျော်တောင် ညက အစောကြီး ပြန်လာတာပဲဟာ”

ကိုဇော်ဝင်းက ကိုမော်ဝင်းကို ဒေါပွနေသည်။ ခါတိုင်း အိမ်ပြန်နောက်
ကျလေ့ ရှိသော ကိုကျော်ဝင်း ပင်လျှင် ညက စောစော ပြန်လာခဲ့သည်။ မိညီမ
ဘွဲ့ယူမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ဂရုစိုက်ကြရမည်ဟု
ကိုဇော်ဝင်းက ယူဆသည်။ သူတို့ သိပ်ချစ်ကြသော တစ်ယောက်တည်းသော
ညီမကလေး မဟုတ်လား။

“မိအောင် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်ဟေ့”

ကြီးမေက မီးဖိုခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းကလေးထဲမှ လှမ်းအော်
သည်။

“စောင့်လိုက်တာပေါ့ကွာ။ မိညီမ ကိစ္စပဲ၊ ဒီကောင် မေ့နေမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ငါ့စိတ်ထင် ကျောင်းထဲကများ သွားစောင့်နေမလား မသိဘူး”

ကိုကျော်ဝင်းက ဝင်ပြောသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက သိပ်မကျေနပ်သေး။ သန်းသန်းဝင်း သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်သည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံ ထပ်ဝတ်သည်။ မျက်နှာကို ခရင်ပတ် နည်းနည်း ပြန်ဖို့သည်။

အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ ကိုမော်ဝင်း ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် ကိုဇော်ဝင်းက ဆီး၍ အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမော်ဝင်းကလည်း ပြန်ပြောနေသည်။

“မိညီမ ကိစ္စဆိုရင် ငါ ဘယ်တုန်းက မေ့ဖူးလို့လဲ၊ ခုလဲ အချိန်မီ ပြန်လာမယ်လို့ မှာသွားတာပဲ၊ မိရင် ပြီးရော မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ညက ပြန် မအိပ်တော့ မိညီမက မိမှ မိပါမလားလို့ စိတ်ပူနေတာပေါ့။ ဘွဲ့ယူရမယ့် နေ့မျိုးမှာ စိတ်အေးအေး မနေရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါတွေ မင်း ထွင်လုံးတွေပါကွာ၊ မိညီမက ငါ့ကို ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပါးစပ်ကတော့ ပြောမလားကွ၊ စိတ်ထဲက...”

“တော်စမ်းပါ ငကြွားရာ”

“အောင်မာ... ဖဲသမားကများ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကသည်လိုပဲ။ အလတ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေသည်။ မကြာခဏ စကားများကြသည်။ ရန်တော့ မဖြစ်ကြ။

ကိုကျော်ဝင်းက ဘာမျှ ဝင်မပြောချေ။ သူသည် အစ်ကို အကြီးဆုံး ဖြစ်သော်လည်း အငယ်တွေကို ဟိန်းလား ဟောက်လား လုပ်လေ့ မရှိ။ သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး နေတတ်သည်။ သိပ်နားငြီးလာပြီ ဆိုမှ ‘စကားများလိုက်တာကွာ’ ဟု တစ်ခွန်းလောက်သာ ပြောတတ်၏။

သန်းသန်းဝင်းသည် ဘွဲ့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ ရှေ့ နည်းနည်း ငိုက်ကြည့်၊ နောက်လှန်ကြည့်၊ ဘေးစောင်းကြည့် လုပ်ပြီး စိတ်ကြိုက်အနေအထား ရသောအခါ ကလစ်နှင့် တွယ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

သူ လှေကားမှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ ကိုမော်ဝင်းရော

ကိုဇော်ဝင်းပါ အသံတိတ်သွားကြသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ခုံညားလှပနေသော မိညီမကို ညီအစ်ကို သုံးယောက်စလုံး ငေးကြည့်နေကြ၏။

လမ်းမှာ ကိုမော်ဝင်းက သန်းသန်းဝင်းကို ရှင်းပြနေသည်။

“မိညီမ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုမော် မိညီမကို ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်သလဲ။ မနေ့ညက ပြန်မလာတာ ကိုမော် မေ့နေလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတိရလျက် သားနဲ့ မိညီမ ကိစ္စကို ဂရုမစိုက်လို့ ပြန်မလာတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုဇော်ဝင်းက ကားမောင်းသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ကိုဇော်ဝင်း ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး အပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ခန်းမှာက ကိုမော်ဝင်း၊ သန်းသန်းဝင်းနှင့် ကြီးမေတို့ ထိုင်ကြ၏။ ကိုမော်ဝင်း၏ စိတ်ထဲတွင် မိညီမကို သူက ဂရုမစိုက်ဘူးဟု ထင်မှာ စိုးရိမ်နေသည်။

“အဲဒါကွာ... မနေ့ညက မသွားတော့ဘူးလို့တောင် စိတ်ကူးတာ၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာနဲ့ ပါသွားတာ။ ဝမ်းဆက်ရှင်လောက်ပဲ ထိုင်ပြီး ထပြန်မယ်လို့ပဲ။ အဲဒါ အခြေအနေ အရမ်းကောင်းသွားတာနဲ့ အဟဲ... ပြီးတော့ ကိုမော် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါက်လာတယ်၊ နိုင်ထားတဲ့ထဲက ငွေနှစ်ရာကို လုံးဝမထိမခံဘဲ ဖယ်ထားလိုက်တယ်၊ မိညီမ ဘွဲ့ယူပြီး အပြန်ကျရင် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်း ကျွေးမလို့”

လောင်းကစားလို့နိုင်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မစားချင်ပါဘူးဟု ပြောလိုက်မည်ဟု သန်းသန်းဝင်း စိတ်ကူးသေးသည်။ ကိုမော်ဝင်း အားတက်သရော ပြောနေသည်ကို မဟန့်တားလိုသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုမော်ဝင်း၏ တကယ့် စေတနာရင်းကို နားလည်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုမော်ဝင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမည်ကို စိုး၍ တစ်ကြောင်း မပြောဖြစ်တော့။ ကိုမော်ဝင်းက ဆက်ပြောသည်။

“မိညီမကို ကျွေးဖို့လို့ ရည်ရွယ်လိုက်လို့လားတော့ မသိဘူး၊ ကိုမော် အိမ်က ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ ထလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ထပြန်လိုက်ရင် လူမိုက်ပဲ၊ အရမ်းကို စီးနေတာ၊ ကိုမော်လေ... ခြောက်ရာလောက် နိုင်တယ် သိလား၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ညက ပြန်မအိပ်ဖြစ်တာပါ”

ကိုမော်ဝင်းက သူ့ညက ပြန်မအိပ်ဖြစ်ခြင်းသည် ကစားဝိုင်းမှာ စိတ်ပါ ပြီးသန်းသန်းဝင်းကိစ္စကို လျစ်လျူရှုထားသောကြောင့် မဟုတ်။ သန်းသန်းဝင်းကို ကျွေးမွေးပြုစုချင်သော စိတ်ရင်း ရှိကြောင်း အတင်း ရှင်းပြနေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“မင်း နိုင်တယ် ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်း နိုင်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ဟိုလက ငါ့ဆီက ယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ရာကို ပြန်ပေးဖို့ မမေ့ဘူး ဆိုရင်ပေါ့”

ကိုဇော်ဝင်းက ကားမောင်းနေရာမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက ကိုဇော်ဝင်း ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး-

“ပေးမယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်း ပိုက်ဆံ”

“မင်း ဟိုတစ်ခါ ကိုကျော်ဆီကလဲ ငါ့ဆယ် ယူထားသေးတယ်”

“ဒါလဲ ပေးမယ်ကွာ”

ကိုကျော်ဝင်းက “အေးကွာ... မဆိုးဘူး ဒါဆို၊ မင်း ငါ့ဆီက ယူထားတာ ငါတောင် မေ့နေတယ်၊ ကိုဇော် သတိပေးလို့” ဟု ဝင်ပြောသည်။ ကိုမော်ဝင်းကတော့-

“ကြီးမေကိုလဲ ပါတိတ်လုံချည် တစ်ထည် ဝယ်ပေးရမယ်၊ မိညီမကို တော့ မုန့်ဖိုး တစ်ရာ သတ်သတ် ပေးမယ်ကွာ”

သူတို့အားလုံးရယ်ကြသည်။ ခုမှပင် ကြီးမေစိတ်အေးသွားတော့သည်။ စောစောတုန်းက ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုဇော်ဝင်းတို့များ ရန်ဖြစ်ကြမလား၊ ကိုမော်ဝင်းညက ပြန်မအိပ်လို့ သန်းသန်းဝင်းများ စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်နေမလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ရ၏။ ခုတော့ အားလုံး ပျော်သွားကြပြီ။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမကို ရောက်တော့ ရှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်။ ပြန်အထွက်ကျမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ စီစဉ်ပြီး ခန်းမထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုမော်ဝင်းသည် ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် မျက်ခွံတွေ လေးနေသည်။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်ခနဲ ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုကျော်ဝင်းက ပခုံးချင်း တိုက်တိုက်ပြီး သတိပေးနေရ၏။

“ဆယ်မိနစ်လောက် မှေးလိုက်ရရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

“ဟာ... မင်းကလဲ၊ အခမ်းအနား လုပ်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က နောက်နား ခပ်ကျကျမှာ ထိုင်ရသည်။ ကြီးမေနှင့် ကိုဇော်ဝင်းက ရှေ့နားမှာ။ သန်းသန်းဝင်းအတွက် ဧည့်လက်မှတ်က နှစ်စောင် သာ ရသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ကြီးမေနှင့် ကိုဇော်ဝင်း ထိုင်ကြသည်။ ကိုဇော်ဝင်း၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဧည့်လက်မှတ် နှစ်စောင် ထပ်ရသောကြောင့် ကိုကျော်ဝင်း နှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့ပါ နေရာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုမော်ဝင်းသည် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ငိုက်နေသည်။ မိညီမ ဘွဲ့ယူသည်ကို ကြည့်ချင်လွန်းသောကြောင့်သာ အိပ်ပျော်မသွားခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ချက် ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားစဉ်တွင် သူ့ဘေးမှ ကိုကျော်ဝင်းက တံတောင်နှင့် တွက် လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မိညီမကွ”

ကိုကျော်ဝင်း လက်ခုတ်တီးသည်။ ကိုမော်ဝင်းသည် ပျာပျာသလဲ ပြန် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ စင်ပေါ်တွင် ဣန္ဒြေရစွာ လျှောက်လှမ်းနေသော သန်းသန်းဝင်းကို မြင်ရသည်။ အိပ်ချင်နေသော စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိ။ ချက်ချင်းပင် လန်းဆန်းလာသလို ထင်ရသည်။ သူ လက်ခုတ်တီးသည်။ သန်းသန်းဝင်း ဘွဲ့လက်မှတ် ယူ၍ ပါမောက္ခချုပ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး စင်ပေါ် မှ ပြန်ဆင်းလာသည်အထိ သူ လက်ခုတ်တီးတာ မရပ်သေး။ ကိုကျော်ဝင်းက တော်လောက်ပြီကွဟု ရယ်၍ ပြောလိုက်ရသည်။

ကိုဇော်ဝင်းကတော့ ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ကြီးမေကို တွေ့လား ကြီးမေ၊ တွေ့လားဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ကြီးမေက ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘွဲ့ယူနေရသလို ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲနေ၏။

ဝေမိုးအောင်သည် အစောကြီးကတည်းက ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမရှေ့မှာ ရောက်နေသည်။ လူအုပ်ကြားထဲတွင် မတ်တတ်မတ်တတ်နှင့် လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေသည်။ ဝင်လာလိုက်သည့် ကားတွေက မနည်း။ တစ်စီးပြီး တစ်စီး။ ကား တွေကလည်း မျိုးစုံ။ အသစ်ရော၊ တစ်ပတ်ရစ်ရော၊ အဟောင်းရော ပါသည်။

ကားပေါ်မှာ ပါလာသော လူတွေကို သေချာစွာ ကြည့်လျှင် သိသာသော အချက်တစ်ချက် ရှိ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားလား၊ အသိမိတ်ဆွေ၏ ကားလား၊ အဖိုး အခ ပေးပြီး ငှားစီးလာတာလား။ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးလာသူတွေက စီးနေကျမို့

mgj.ee.com

အသားကျပြီး သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်လေ့ ရှိသည်။ ကားစီးနေရခြင်းကို အထူး သတိမမူနေကြဘဲ ကိုယ် စီးထားသော ဖိနပ်ကို ရှိနေမှန်း အမှတ်မထားသလို ဖြစ်သည်။ သူများကားကို ကပ်စီးလာရသူ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ကားကို အကူအညီ တောင်းလာရသူမျိုးကျတော့ ကားပေါ်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး။ နောက်မှီမှာ အကျအန မမှီရဲ။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ယို့ထားတတ်သည်။ တစ်နာရီ နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ဖြင့် ငှားစီးလာသူတွေကျတော့ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးလာလေဟန် တမင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြသည်။ ကားကူရှင်ပေါ်မှာ ဇိမ်နှင့် နှစ်ထိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ ပြတင်းပေါ် လက်တင်၍ ဖြစ်စေ လိုက်ပါလာတတ်ကြသည်။ မျက်နှာကိုလည်း တင်းထား၏။ သို့ရာတွင် သူများအင်္ကျီ ငှားဝတ်လာသူလို အချိုးမကျဘဲ ထောင့် ထောင့်ကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဝေမိုးအောင်ကတော့ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စား။ ဝင်လာသော ကားတန်း ထဲတွင် ဖင်မလီယာကား အပြာရောင်ကို ရှာနေ၏။ အစမ်းလေ့ကျင့်သော နေ့က ကောင်မလေးကို လာကြိုသွားတာ အပြာရောင် ဖင်မလီယာကား မဟုတ်လား။ နံပါတ် မှတ်မထားမိသည့် အတွက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲ မဟုတ်သဖြင့် ကားမြင်တာနဲ့ နံပါတ်မှတ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့မိသဖြင့် အပြစ်တော့ မဆိုသာချေ။

ဖင်မလီယာ ကားအပြာလေး ငါးစီး တွေ့သည်။ သူ တွေ့ချင်သူ မပါ။ ကားနှစ်စီး ရှိလို့ တခြားကားနဲ့များ လာတာလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သူ့အထင် က တစ်ပိုင်းတော့ မှန်သည်။ ဖင်မလီယာအပြာနှင့် လာခြင်း မဟုတ်။ အခြားကား တစ်စီးနှင့် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားနှစ်စီး ရှိသည်ဟူသော အတွေးက မှားသည်။ တစ်စီးမျှ မရှိ။ ဟိုနေ့က ဖင်မလီယာ အပြာက ကိုဇော်ဝင်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဆီက ခဏဆွဲလာခြင်း ဖြစ်ပြီး သည်နေ့တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မတ်စတန်း ကားကို ငှားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ကားရပ်ရမည့် နေရာက ဘွဲ့နှင့် သဘင်ဘက်မှာ မဟုတ်။ အင်းလျား လမ်းပေါ်မှာ။ ထို့ကြောင့် အင်းလျားလမ်း ဘက်က မောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ဝေမိုးအောင် မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှစ်နာရီခွဲပြီဖြစ်၍ အားလုံး ခန်းမထဲ ဝင်ကုန်ကြပြီ။ ဝေမိုးအောင်သည် စားသောက်ဆိုင်တန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။

အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက်တော့ စောင့်ရဦးမည်။ အခမ်းအနား ပြီး၍ ပြန် အထွက် ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ရိုက်ကြတော့မှပဲ သွားကြည့်ရတော့မည်။

နာရီနှင့်ချီပြီး ကြာအောင် ထိုင်စောင့်နေရတာ အတော် ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်း သည်။ သည်နေ့ကျမှ သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ယောက်မျှ မတွေ့။ မတွေ့ တာကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။ သူတို့နှင့် တွေ့လျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ခွင့်ရမည် မဟုတ်။

ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးသောအခါ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမဆီသို့ ပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။ မပြီးသေး။ အုတ်ခုံတစ်ခုမှာ သွားထိုင်နေပြန်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲမှ ပြီးသည်။ ခန်းမထဲမှ ဘွဲ့ယူပြီးသူတွေရော၊ ဧည့်သည်တွေပါ ပြန်ထွက်လာ ကြသည်။

ခန်းမရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် လူတွေ ရှုပ်ထွေးသွားပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြသူတွေ၊ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသူတွေ၊ သူငယ်ချင်း ရှာသူတွေ၊ သမီး ပျောက် သွားသဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေသူတွေ။

ဝေမိုးအောင်သည် ဒေါင်းတောက်နေ၏။ ကောင်မလေးကို တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသည်။ ပြီးတော့ ထိုစဉ်တုန်းက ရိုးရိုးအဝတ်အစားနှင့်။ ကိုယ်နှင့် ရင်းရင်း နှီးနှီး သိသူတွေပင် ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ဘွဲ့ဦးထုပ်နှင့်ဆိုလျှင် ရုတ်တရက် မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိတတ်သည်။ ခုနေခါတွင် ဝေမိုးအောင်အဖို့ ဘွဲ့လာယူသော မိန်းကလေး အားလုံးမှာ တစ်ဆင်တည်းလို ဖြစ်နေလေသည်။

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဦးခေါင်းတွေ၊ မျက်နှာတွေကြားထဲမှ ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင် မျက်နှာလေး တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့မှ လူတစ်ယောက် ကဝင်ကွယ်သွားပြန်သည်။ သူ နေရာရွှေ့ပြီး ကြည့်သောအခါ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ ပြန်ကွယ်သွားသည်။ ထိုနေရာလောက်ကို မှန်း၍ လာခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်တွင်-

“ဟေ့ကောင်... ဝေမိုး”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘွဲ့ဝတ်စုံကိုယ်စီ ဝတ်ထားသော သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း ကွန်ဗိုကေးရှင်း မတက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ငါ အဝေးရောက်ပဲ တင်လိုက်တယ်”

“တင်ချိုကော”

“သူလဲ ငါ့လိုပဲ”

“ဒီကောင်ကြီး မလာဘူးလား”

“ရီဟာဇယ်နေ့က လာသေးတယ်ကွ၊ ဒီနေ့တော့ မတွေ့ဘူး၊ ကဲ... ငါ ဟိုဘက် လစ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦးဟ... ငါတို့နဲ့ တစ်ပုံလောက် ဝင်ရိုက်သွားပါဦး”

“ဟာ... ငါ မရိုက်ချင်ပါဘူး”

“လာစမ်းပါ... အမှတ်တရပေါ့၊ မင်းကလဲ”

တစ်ယောက်က အတင်းလာဆွဲသဖြင့် ဝင်ရပ်လိုက်ရသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာက ‘ဟိုအစ်ကို ရှေ့နည်းနည်း တိုးပါ။ အင်္ကျီအဖြူနဲ့အစ်ကို မျက်နှာ စောင်းမထားပါနဲ့၊ ဟုတ်ပြီ’ ဆိုပြီး လုပ်နေသဖြင့် တစ်အောင့် ကြာသွားပြန်သည်။

ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပြီးပြီးချင်း လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ စောစောက နေရာလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ရှိရမည်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူတွေကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ကွင်းပြီး လာခဲ့သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေမစိုက်မိ။

“အိုကေ... ရိုက်ပြီ”

ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် လန့်သွား၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူတွေ ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိပါပေါ့လား။ ဓာတ်ပုံဆရာက အသင့်ချိန်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်သော အချိန်တွင် ဝေမိုးအောင် ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပုပု ဓာတ်ပုံဆရာက ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေရာမှ ‘ဟာ... သွားပြီ’ ဟု ညောင်နာနာ အသံဖြင့် ပြောသည်။ ဝေမိုးအောင် သည်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-

“မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၊ လူရှယ်သုံးယောက်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် တန်းစီရပ်နေကြသည်။ မိန်းကလေးက ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်။

“ဪ... ဟို မတော်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

သူ အသာထွက်လာခဲ့ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လူတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး အသာ ပြန်ချောင်းကြည့်သည်။ အစစ်ပါပဲ။ အစမ်းလေ့ကျင့်သည့်

နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် ကောင်မလေး။ အဘွားကြီးက အမေလား၊ အဒေါ်လား မသိ။
ဟိုလူကြီး သုံးယောက်ကတော့ အစ်ကိုတွေ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားပြီ။ မျက်နှာ
တွေက လေးယောက်စလုံး တစ်မျိုးစီ ဆင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် မျက်နှာများ ဆင်ကြသည်က လွဲ၍ အခြားအချက်
များ အသွင်မတူကြချေ။

တစ်ယောက်က ဆံပင် နည်းနည်းရှည်ရှည်၊ တမင် အရှည်ထားခြင်းမျိုး
မဟုတ်ဘဲ မညှပ်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူက ပိန်ခြောက်ခြောက်။ မျက်နှာ
ကတော့ နည်းနည်း ဖောင်းနေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး တိုနန့်နန့်၊ အဝတ်
အစား ဝတ်ထားပုံက ဖရိုဖရဲ။ အားလုံးထဲမှာ အရောင်အမွဲဆုံး ဖြစ်သည်။ တိုက်ပုံ
အင်္ကျီကတော့ နည်းနည်း သစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် သိပ်မတော်၊ ပွရောင်းရောင်း
ဖြစ်နေသည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်နေကျ မဟုတ်မှန်း သိသာသည်။ မျက်နှာရင့်ပုံကို
ကြည့်လျှင် အကြီးဆုံးဟု ခန့်မှန်းရသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ပထမလူနှင့် အလုံးအရပ်ချင်း သိပ်မကွာ။
အနည်းငယ် ပို၍ သပ်ရပ်သည်။ ဆံပင်မရှည်သော်လည်း သေသေချာချာ ဖြီးသင်
ထားခြင်း မရှိ။ သူ့ မျက်နှာမှာ နည်းနည်း ချောင်ကျနေသည်။ အိပ်ရေး ပျက်ထား
သော မျက်လုံးမျိုးတွေနှင့်။

နောက်တစ်ယောက်.... သူက အထူးခြားဆုံး။ မျက်နှာချင်း ဆင်တာက
လွဲလျှင် ကျန်နှစ်ယောက်နှင့် တခြားစီ။ အရပ်လည်း ပိုမြင့်သည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်
ထည် ပိုပြည့်၍ အချိုးအဆက် ကျသည်။ လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆံပင်
အသင့်အသင့် ရှည်သည်။ အလယ်ခွဲ ခွဲထားသည်။ မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်၊ အသား
အရေ စိုစိုပြည်ပြည်။ အဝတ်အစားတွေလည်း အကောင်းစားတွေကို သပ်ရပ်စွာ
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာ အနုဆုံး ဖြစ်၍ သုံးယောက်ထဲတွင် အငယ်ဆုံး
ဖြစ်မည်။ သူ့ကိုတော့ ဝေမိုးအောင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီးသား။ အစမ်းလေ့ကျင့်သော နေ့
က ကောင်မလေးကို လာကြိုတာ တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တူညီသော အချက်တစ်ချက်က ထိုညီအစ်ကို သုံးယောက်စလုံးသည်
ဂုဏ်ယူသော၊ ဝမ်းသာသော၊ ကြည်နူးသော အပြုံးများ ကိုယ်စီ ရှိနေကြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီမကို တော်တော် ချစ်ကြဟန် တူသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့... ကောင်မလေးကလဲ ချစ်စရာလေး’ ဟု ဝေမိုးအောင် တွေးနေသည်။ ကြည့်ရတာ အားမရသဖြင့် ရှေ့နား ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိ တိုးသွားသည်။ သူတို့ဘာသာ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသဖြင့် ဝေမိုးအောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အကဲခတ်လို့ ရသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်သည့်နေ့က ရိုးရိုးကလေး ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ခုလည်း သူများတကာနှင့်စာလျှင် ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ကလေး တင်လာတာနှင့် နှုတ်ခမ်းနီ ရဲရဲကလေး ဆိုးလာတာလောက်သာ ဟိုနေ့ကနှင့် ကွာသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ဆိုတော့ ပို၍ ခုံညားသွားသည်။

ထင်းခနဲနေသော အလှမျိုးမဟုတ်၊ ချစ်စရာကောင်းသော အလှမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုက ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်ဟု ထင်သည်။ ဘယ်နေရာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲတော့ ခွဲခြား မသိနိုင်သေးချေ။

ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပြီးသွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားကြသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် လိုက်သွား၏။ သူ့အကြံက ကားနားအထိ မယောင်မလည် လိုက်သွားမည်။ ဘာကားနဲ့ လာသလဲ ကြည့်မည်။ ကားနံပါတ် မှတ်မည်။

ကားဆီသို့ လျှောက်သွားနေရင်း ကိုဇော်ဝင်းက “မြို့ထဲက ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ ဝင်ရိုက်ဦးမလား မိညီမ” ဟု မေးသည်။ ဝေမိုးအောင် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်၏။ မိညီမ ဆိုသော စကားလုံးကို သူ့နားက ‘မြ’ ဟု ကြားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်...

“ဟော... တစ်ခု သိလိုက်ပြီ၊ သူ့နာမည်လေးက မြ တဲ့”

“မြနဲ့ မောင်နဲ့ ခုမှတွေ့တာ... လူလား မမြောက်ခင်တုန်းက....”
လေဘာတီ မမြရင်၏ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ညည်းလာခဲ့သည်။ ခါတိုင်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် အပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာလျှင် ‘ရေမြေအနံ့ ခြေဆန့်ကာ ရှာခဲ့ပြန်သော်’ ကို ညည်းမြ ဖြစ်သော်လည်း သည်နေ့ တစ်မျိုးပြောင်းလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အခန်းဖော် ကိုကာစိန်က -

“ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ၊ သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ...
ဟေ့ကောင်၊ အလုပ်ရှာလို့ မရတာနဲ့ မဟုတ်မဟတ် ကြံနေပြီလား”

“ဘာလဲဗျ... ခင်ဗျားက”

“မသိဘူးလေ... မိန်းမယောင်ဆောင်ပြီး အငြိမ့်မင်းသမီး လုပ်စားတော့
မလို့လားလို့”

“ဘယ်ကလာဗျာ... နေပါဦး... ခင်ဗျား အဲဒီသီချင်း သိလား၊ ကျွန်တော်
တော့ ခုန ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ ရတယ်၊ ရရင် ဆက်ဆိုပြစမ်းပါ”

“အေး... နားထောင် မြဲနဲ့ မောင်နဲ့... ဟာ... မဆိုအားသေးဘူးကွာ၊ ထမင်းအိုး
တည်ရဦးမယ်၊ ဆာပြီဟ... မင်း တည်ထားနှင့်မယ် မှတ်နေတာ”

“ချက်မနေနဲ့တော့၊ မြေနီကုန်းမှာ တင်အေးဒံပေါက် သွားစားရအောင်”
ကိုကာစိန်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး ဝေမိုးအောင်၏
ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်၍-

“ဘာ... ခွေးပါးစပ်က ဒံပေါက်စကား ထွက်တယ်ဟေ့၊ အလိုလိုကမှ
ဆာနေရတဲ့အထဲ မနောက်ပါနဲ့ကွာ”

“နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် ကျွေးမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ သက်
သတ်လွတ် အသင်းကြီး ဖွဲ့ထားရတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိတော့မယ်၊ ဒီတစ်ပတ်
လောက်တော့ ကောင်ကောင်းလေး ဟဲရအောင်ဗျာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ဗျ”

“ဒါဆို ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အမယ်... နေဦးလေ၊ ခင်ဗျား ခုနသီချင်း ဆက်ဆိုပြရဦးမယ်”

“အေး... ဟုတ်သား၊ နားထောင်ကွာ”

ကိုကာစိန်က ချက်ချင်းမဆိုသေးဘဲ ရေတကောင်းထဲက ရေတစ်ခွက်
ငှဲသောက်ပြီးမှ-

“မြဲနဲ့ မောင်နဲ့ ခုမှ တွေ့တာ၊ လူလားမမြောက်ခင်တုန်းက တရားမရလို့
မှားကြတဲ့ သံသရာ...”

“ဟေ... ဟေ့ လူကြီး၊ တေးဘုမ္မာနဲ့ ရောသွားပြီ”

“ဟုတ်လား... ငါလဲ သေသေချာချာ မရပါဘူးကွာ”

ကိုကာစိန်က ရယ်မောပြီး ရေချိုးဖို့ ထွက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင်လည်း ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ ချိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

မျက်စိမှိတ်လိုက်သောအခါ မျက်နှာလေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် ကချင်လုံချည်ကလေးနှင့် စင်မြင့်ပေါ်လမ်းလျှောက်နေဟန်။ ပြီးတော့ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ပုံ၊ နောက်တော့ သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးပြီး အဝတ်အစားတစ်မျိုး ပြောင်းကြည့်သည်။ သတို့သမီး ဝတ်စုံနှင့်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက သတို့သမီး ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံကို သူက မြအား ဆင်ပေးကြည့်သည်။

မြသည် အလွန်အလွန် ကျက်သရေရှိစွာ လှသွားလေ၏။ ဆံထုံးက အမြင့်ကြီး မဟုတ်။ ခပ်ပုံပုံ။ သစ်ခွပန်းတွေ ပန်ထားသည်။ စိန်ဆံထိုးနှင့် စိန်ပန်းခိုင်နှင့်။ မျက်နှာက ကြွေသားကလေးလို။ လည်ပင်းမှာ ပုလဲပုတီး။ စိန်ဘယက်၊ လက်ကောက်တွေ၊ လက်စွပ်တွေအားလုံး စိန်တွေချည်း။ မျက်စိမှိတ်ထားရင်းကပင် မျက်စိကျိန်းလာသယောင် ထင်ရသည်။ အင်္ကျီနှင့် ထဘီက ဇာအဝါနုရောင် အကောင်းစား။ ငွေချည်တွေ၊ ဘော်ကြယ်တွေ ထိုးထားသော ပဝါရည်ကြီးနှင့်။

သတို့သမီး၏ ဘေးတွင် သတို့သားအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ မရ။ သူ့ရှုပ်သွင်ကို သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော်ကြည့်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အတင်း ကြိုးစားကြည့်သောအခါ ဖျတ်ခနဲတော့ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် သတို့သားဝတ်စုံနှင့်တော့ မဟုတ်။ သူ့ဝတ်နေကျ ဂျင်းရှပ် အပြာကွက်ကလေးနှင့်သာ ဖြစ်နေသည်။ သတို့သား ဝတ်စုံကို အတင်း ဝတ်ပေးကြည့်ရာ မရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

စိတ်ပျက်ပြီး မျက်စိဖွင့်လိုက်သည်။ အင်္ကျီမပါ၊ ရေလဲပုဆိုး အစုတ်ကလေးနှင့် ရပ်နေသော ကိုကာစိန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသေးသည်။

“ကောင်လေး..... ရေချိုးတော့လေ”
ဝေမိုးအောင် စွပ်ကျယ် ချွတ်လိုက်သည်။ ရေလဲလုံချည် ဝတ်သည်။
“ရေခွက်နဲ့ ဆပ်ပြာခွက် ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”
ဟု မေးသည်။ ကိုကာစိန်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး-
“ရေတစ်ခွက် သောက်သွားဦး၊ အပူလျှပ်နေဦးမယ်”

“ရပါတယ်... ချွေးတောင် တိတ်နေပြီပဲ”

“မင်း ရင်ထဲမှာ အပူမစင်သေးဘူးကွ”

ကိုကာစိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုကာစိန်က ပြုံးဖြဖြ လုပ်နေသည်။

“ဘာလဲဗျ... ခင်ဗျားက”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ မင်း သီချင်းတစ်မျိုး ပြောင်းညည်းတယ်၊ ငါ့ကို ဒီပေါက် ကျွေးမယ် ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီး လှဲပြီး အတွေးဝင်နေတယ်။ အဲဒီကတည်းက မင်းရင်ထဲမှာ အပူတစ်ခု ကိန်းအောင်းနေတယ်၊ ငါ့ကို ပြောပြချင်နေတယ် ဆိုတာ သိသာတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စ ပြောမလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ”

“ဒီမှာ ကောင်ကလေး၊ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် မင်း ရောက်ရောက်ချင်း ပြောမှာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်နေတဲ့ မင်းလိုကောင်မျိုးဟာ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတယ် ဆိုတော့...”

ဝေမိုးအောင်က ရယ်ပြီး ကိုကာစိန်၏ လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အရှုံးပေးပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ထင်တာ မှန်တယ်၊ လမ်းကျမှပဲ ပြောပြတော့မယ်။ အင်း... ဒါကြောင့်လဲ ကိုကာစိန် ကိုကာစိန်နဲ့ တစ်ချပ်မှောက် ဖဲသမားလောကမှာ နာမည်ကျော်ပေတာပဲ”

ဆိုပြီး အမြန်လစ်ထွက်သွားသည်။ ကိုကာစိန်က “ခွေးကောင်လေး... ဒါနဲ့ပဲ အနိုင်ပိုင်းနေတာပဲ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြည်လမ်းမကြီးဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားမှတ်တိုင် ရောက်ခါနီးတွင် ကိုကာစိန်က -

“လမ်းလျှောက်ရအောင်ကွာ”

ဝေမိုးအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ သူပြောမည့် စကားကို ကိုကာစိန်က ဦးအောင် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝေမိုးအောင်က လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောချင်နေသည်ကို ကိုကာစိန်က သိနေ၏။

“ကဲ... ပြောလေကွာ၊ ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ”

ကိုကာစိန်က စကားစ၊ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော် မေးစရာတစ်ခု ရှိလို့၊ ဥပမာဗျာ....”

ကိုကာစိန်က ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲဗျ”

ဟု ဝေမိုးအောင်က မေးသည်။

“လူတွေဟာ တစ်မျိုးပဲကွ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာဖြစ်လို့ဗျာ၊ အကြံ
ဉာဏ် ပေးစမ်းပါဦးလို့ မပြောကြဘူး၊ ဥပမာဗျာ... တို့၊ ဆိုပါတော့... တို့၊ တကယ်
လို့... တို့ ကနေပဲ အစချိတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေလဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့ ဆိုတာမျိုး လုပ်သေးတယ်။ အဲဒီလို
စကားမျိုးတွေနဲ့ စ၊လာပြီ ဆိုရင် မေးတဲ့လူ ကိုယ်တိုင် တကယ် ဖြစ်နေတာလို့
မှတ်ရမယ်”

“ကဲပါဗျာ... ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုဗျာ... မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ကြိုက်သွားတာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုကွ... ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“သဘောကတော့ဗျာ... အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို တစ်ခါတွေ့လိုက်ရုံနဲ့ ကြိုက်သွားမိတာနဲ့ တွေ့ရမြင်ရဖန်များလို့
တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိတာ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းသလဲလို့”

“ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး”

“ဟာ... ခင်ဗျားကလဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွ... မိန်းမ ဆိုတာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်ရင် အကောင်း
ဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မဆွေးနွေးတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပဲ ရှိတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဆိုပြီး ဝေမိုးအောင် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ပြန်မယ်လေ”

“ဒံပေါက်ကော”

“ဆောရီးပဲ”

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို ဒံပေါက် ကျွေးမယ် ဆိုတာ တကယ် စေတနာ ရှိလို့မှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ မင်း ပြောချင်တာ နားထောင်မှ ကျွေးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုကာစိန်က သူ့ကို မခံချင်အောင် စ,နေမှန်း ဝေမိုးအောင် သိသည်။ သူကလည်း သည်လူကြီးကို နည်းနည်း ပြန်ကလိပေးမှဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“စေတနာမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို အထင်သေးသွားလို့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ခင်ဗျားကြီး မကြာခဏ ပြောလေ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကာစိန်ကွ... ဘာကိစ္စမဆို မသိတာ မရှိဘူး၊ သဘောလောက်တော့ နားလည်တာချည်းပဲ ဆို၊ ခုတော့ ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ”

ကိုကာစိန်သည် သူ့ကို ဗဟုသုတ နည်းသည်ဟု ပြောလျှင် အလွန် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ ထိုအချက်ကို သိနေသော ဝေမိုးအောင်က ဆွပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အောင်မာ... ဟေ့ကောင်... ကာစိန်ကွ၊ မပြောချင်လို့ နေနေတာ၊ မင်း ဒံပေါက်လဲ မစားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း သိချင်တာတော့ ပြောပြမယ်”

“ဟဲ ဟဲ... ဒံပေါက်ကျွေးမှာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို စေတနာ ရှိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဗဟုသုတကို အားကိုးပြီး မေးတာပါဗျ”

ကိုကာစိန် ကျေနပ်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မြေနီကုန်းဘက် ဆက် လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းမှာ ကိုကာစိန်က ရှင်းလင်းပြောကြားလာသည်။

“ဒီလို ရှိတယ်ကွ၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို အကျိုးနဲ့ အပြစ် ဆိုတာ ရှိကြတာ ချည်းပဲ။ မင်း မေးတဲ့ ပြဿနာမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ အကောင်းနဲ့ အဆိုး ဒွန်တွဲနေတယ်။ မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းမိတယ် ဆိုတာကို နဖူးစာမှန်လို့လို့ အကောင်းဘက်က ပြော နိုင်တယ်။ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လဲ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စိတ်သဘောကို ဘယ်လိုမှန်း မသိရသေးဘဲနဲ့ မကြိုက်သင့်ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲ... ပြီးတော့ တွေ့ပါ မြင်ပါများလို့ ကြိုက်သွားတယ် ဆိုတာမှာလဲ အကောင်းဘက်က ကြည့် ရင် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ သဘောထားကို အကဲခတ်ခွင့် ရပြီးမှ ကြိုက်တာ ဆိုတော့

မှန်သလို ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချစ်မိတာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ အနေနီးစပ်လို့သာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသွားတာလို့လဲ ပြောနိုင်တာပဲ”

ဝေမိုးအောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။

“ဒါနဲ့ မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ အဲဒါ မေးရတာလဲ၊ မင်းမှာ တွေ့ထားလို့လား”

ဝေမိုးအောင်က ခေါင်းဆတ်ပြပြီး သူတွေ့ခဲ့သည့်ကောင်မလေးအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“အေးလေ... ငါ ပြောတာတွေ မင်း စဉ်းစားပေါ့၊ အလျင်စလိုတော့ မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦး၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ထပ်ပြီး လေ့လာကြည့်ဦးပေါ့”

ကိုကာစိန်ကသာ ထပ်လေ့လာဖို့ ပြောနေသည်။ ဝေမိုးအောင် အဖို့က တော့ မြ ဆိုသော ကောင်မလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ဖို့ပင် မလွယ်။ ဘွဲ့ယူသော နေ့က ကားနံပါတ်ကိုတော့ မှတ်ထားလိုက်သည်။ ဈ-၂၈၈၃။ ရန်ကုန် မြို့ကြီးမှာ ကားပေါင်း ထောင်သောင်းချီ ရှိနေသဖြင့် ရှာဖို့တော့ ခက်သည်။ ကိုယ် နေ့တိုင်း စီးနေကျ ဘတ်စ်ကားလိုင်းမှာပင် ကားတစ်စီးတည်းကို တစ်လ အတွင်း နှစ်ခါပြန် စီးမိဖို့ မလွယ်။ ပြီးတော့လည်း ကား ဆိုသည်က ဝှီးခနဲ ဖြတ် သွားတတ်သော အရာ။ စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေဖို့ အခွင့်အရေး မရှိ။ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်ပြီး ကြည့်လို့လည်း ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကားရပ်ထားတုန်း တွေ့ရလျှင် သာ မြင်သာနိုင်သည်။ မြင်ရပြီပင် ထားဦး၊ ရင်းနှီးအောင် ဝင်ရောဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ တစ်နည်းပဲ ရှိသည်။ သူတို့ ကားနှင့် အတိုက်ခံလိုက်၊ ဒဏ်ရာရသဖြင့် ဆေးရုံ လိုက်ပို့ပေး၊ လူနာ လာမေးရင်း သံယောဇဉ် ဖြစ်။ ဒါတောင်မှ နည်းနည်း ပါပါး ပွန်းပဲ့ရုံ တိုက်မိအောင် ချိန်ဆဖို့ မလွယ်။

ဝေမိုးအောင်သည် ခေတ်ဟောင်းမင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင်လို ဩော်... မြ... မြ... ဟူ၍သာ စိတ်ထဲက ညည်းမိရှာလေ၏။

အချိန်ရှိသရွေ့ အလုပ်အကြောင်းချည်း စဉ်းစားမနေနိုင်သလို အချိန် ရှိသရွေ့ အချစ်အကြောင်းချည်း စဉ်းစားနေလို့လည်း မဖြစ်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် မြ ဆိုသူကို ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး မရှာနိုင်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားရင်း လာရင်း ကြုံသလို ကြည့်ရရှာသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ဝေမိုးအောင် သတိမေ့နေသော အချက်တစ်ချက် ရှိ သည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ရုံး၊ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေး အဖွဲ့၊ အလုပ်အကိုင် နေရာ လစ်လပ်သဖြင့် ကြော်ငြာထားသော ရုံးများသို့ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ရောက်လာတတ်စမြဲ ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ကလေး ရခါစ ဆိုတော့ အကင်းကလည်း မပါကြသေး။ မိမိ၏ အရည်အချင်း နှင့် ဆိုလျှင် ဘယ်လို အလုပ်မျိုးကို ရနိုင်သည်၊ မရနိုင်သည် မခန့်မှန်းတတ်ကြသေး။ တွေ့သမျှ ပေါ်သမျှ အလုပ်မှန်လျှင် အကုန်စုပြုံ လျှောက်လိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို နားလည် သဘောပေါက်ထားလျှင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် အတော်နယ်ကျဉ်းသွားလေပြီ။ ခု လပိုင်းအတွင်း အလုပ်လျှောက်လွှာ ခေါ်ထား သော ရုံးတွေကို စုံစမ်း၊ စာမေးပွဲ ဖြေရမည့် ရက်တွေ သိလျှင် တွေ့နိုင်ဖို့ ပိုပြီး နီးစပ် လာပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

တကယ်တော့ ဝေမိုးအောင်အဖို့ တမင်တကာ လိုက်စုံစမ်း နေစရာ မလို။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အလုပ်ရဖို့အတွက် ရုံးတကာမှာ လိုက်အနံ့ခံနေရသည်။

မဟုတ်လား။ နည်းနည်းပါးပါး သတိထားပြီး နား၊ မျက်စိ ဖွင့်ထားမိဖို့သာ လိုသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချက်ကို သူ သတိမပြုမိ။ ပြီးတော့လည်း မြသည် သူ့လို အလုပ် လိုက်ရှာနေရမည့် သူ့မျိုးဟု သူ ယောင်၍ပင် မစဉ်းစားမိခဲ့ဖူးချေ။ ကိုယ်ပိုင် ကားရှိသည့် လူတန်းစားမျိုးမဟုတ်လား။ ထိုသို့အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်မိသဖြင့် လည်း တစ်နေရာတွင် တော့လွဲကလေး လွဲခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှတ်လေးနယ်မြေ အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် ဖြစ်သည်။ ဝေမိုးအောင်သည် ရုံးဖွင့်ခါစမှာပင် ရောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ရုံးမဖွင့်ခင် ကတည်းက ရောက်ရှိနေသူတွေ ရှိနေသဖြင့် လေဘာကတ် ထပ်ရာတွင် သူ့ရှေ့က တစ်ထပ်ကြီး ဦးနေ၏။ တော်တော်ကြာအောင် စောင့်ပြီးမှ သူ့နာမည် ခေါ်သည်။ ကတ်ပြားကို သက်တမ်းတိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

စောင့်နေရသော အချိန်တွင် ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွေ လိုက်ကြည့်ရသည်။ အလုပ်ခေါ်ထားသော ကြော်ငြာတွေက သိပ်ထွေထွေထူးထူး မရှိ။ သူ ဝင်လျှောက်ဖို့ သင့်တော်သော အလုပ်များ မဟုတ်။

သစ်လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းအတွက် ညစောင့်များ အလိုရှိကြောင်း၊ ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ထုပ်ပိုးသူများ အလိုရှိကြောင်း နှင့် ပုလဲနှင့် ငါးမှ သန်ရှင်းရေး အလုပ်သမား အလိုရှိကြောင်း။

သူသည် ရုံးခန်းထဲမှ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်စိကစားခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော မြ (သန်းသန်းဝင်း) ကို သူ မမြင်မိ။ သန်းသန်းဝင်းသည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သွားသော အခါတွင် သူနှင့် နှစ်ပေလောက်သာ ကွာမည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သန်းသန်းဝင်းသာ စောစော လာလျှင် သို့မဟုတ် ဝေမိုးအောင်သာ ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျပြီးမှ ပြန်လျှင် တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်လေ၏။

ဝေမိုးအောင်သည် ကျောက်ကုန်းလမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ယင်းအဖြစ်သည်လည်း နောင်တစ်ချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် အူယားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အကြောင်းမှာ ကျောက်ကုန်းလမ်းထဲတွင် သန်းသန်းဝင်းတို့ နေသော အိမ် ရှိသောကြောင့်ပင်။

ကျောက်ကုန်းဈေးထဲ ဖြတ်အလျှောက်တွင် ပန်းပွင့်တွေ တွေ့သဖြင့် သူ သွားရည်ယိုသွားသည်။ ပန်းပွင့် ဆိုသည်မှာ နှင်းဆီတို့၊ စံပယ်တို့လိုဟာမျိုးကို

ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်။ စားလိုရသော ပန်းပွင့်၊ ဂေါ်ဖီပန်းပွင့်များ ဖြစ်သည်။ အနီး အနား တစ်ဝိုက်ရှိ စိုက်ခင်းများမှ တိုက်ရိုက်လာရောင်းခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လတ်ဆတ် လှသည်။ အပွင့်တွေကလည်း ကြီးကြီး လှလှ။ သူက ဂေါ်ဖီပန်းကို တော်တော် ကြိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ချည်း သုံးနပ်ဆက်တိုက် စားခဲ့ရသဖြင့် သည်ညနေ ဟင်းအပြောင်းအလဲကလေး လုပ်ရမည်။ ဈေးမေးကြည့်တော့ အကြီး က ငါးမတ်၊ အသေးက တစ်ကျပ်တဲ့။ အကြီးကို တစ်ကျပ်ရအောင် ဆစ်ရာ မရသဖြင့် အသေးတစ်ပွင့်ပဲ ဝယ်ခဲ့သည်။

သူ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ကိုကာစိန် မရောက်သေး။ ကိစ္စမရှိ။ သည်နေ့ ထမင်း ဟင်း ချက်ဖို့က သူ့တာဝန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဆိုးစုတ် ကလေးနှင့် စွပ်ကျယ် လက်ပြတ်ကလေး လဲပြီး မီးဖိုခန်းသို့ လာခဲ့၏။

အားလုံး မီးဖို လေးလုံး ရှိသည်။ အရင်ကတော့ ရေနံဆီ မီးဖိုတွေ။ ခုတော့ မီးသွေးမီးဖိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လူ ဆယ့်နှစ်ယောက်မှာ လေးယောက်က ထမင်းချိုင့် မှာစားသည်။ သူတို့ အဆောင်၏ ဟိုဘက်မှာ အိမ်ကလေး တစ်လုံး နှင့် နေသော အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးတို့ဆီက မှာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်လ တစ်ရာလေးဆယ် ပေးရသည်။ တချို့ကတော့ ထမင်းကို ကြုံသလို ဝယ်စားတတ် ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား နှစ်ယောက်၊ ရုံးသမား တစ်ယောက်၊ ကိုကာစိန် နှင့် ဝေမိုးအောင်တို့က ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်အိုးတည်း ပေါင်းစားသည်။ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကြုံသလို ချက်လိုက် ကြသည်ပင် ဖြစ်သည်။

ဟင်းကတော့ အသီးအရွက်ကြော် တစ်လှည့်၊ ဘဲဥကြော် တစ်လှည့် ဖြစ်သည်။ အရည်သောက်အဖြစ် ပဲကုလားဟင်း ငါးမူးဖိုးလောက် ဝယ်လေ့ရှိ သည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ဖြစ်သလိုပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခေါက်ကင်ကလေး ဘာလေး ဝယ်စားသည်။ တစ်လတစ်ခါ နှစ်ခါလောက်တော့ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ ကောင်းကောင်း သွားစားတတ်သည်။ ဝေမိုးအောင်ဆီ အိမ်ကငွေ ရောက်လာသော ရက်မျိုးနှင့် ကိုကာစိန် ပိုက်ဆံ နည်းနည်း အဆင်ပြေလာသော အခါမျိုး။

ဝေမိုးအောင်သည် ထမင်းအိုး အရင်တည်သည်။ ခါတိုင်း ဆန်တစ်လုံးခွဲ သာသာလောက် ချက်လေ့ ရှိသော်လည်း သည်နေ့တော့ နှစ်လုံးတိတိ ချက်လိုက် သည်။ ထမင်းစားကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဂေါ်ဖီပန်းကြော်သည်။ ကြော်ပုံ ကြော်နည်းက ရိုးရိုးကလေး။ ဒယ်အိုးထဲကို ဆီဆမ်းလိုက်၊ (ဆီလောင်းခြင်း မဟုတ်၊ ဆီဆမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။) ဆီကျက်လျှင် ကြက်သွန် တစ်ဥလောက် လှီးထည့်၊ ဂေါ်ဖီပန်း ထည့်၊ ပဲငံပြာရည် လောင်းထည့်၊ ပြီးတော့ ထမင်းအိုး အဖုံးနှင့် အုပ်ထား၊ ပန်းပွင့် နူးခါနီးလျှင် ဘဲဥတစ်လုံး ဖောက်ထည့်ပြီး မွှေ ဆားကလေး ဖြူး၊ ပြန်အုပ်ထား ဟင်းဖြစ်ရော။

ခါတိုင်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်လျှင် ဘဲဥတောင်မှ မပါတတ်။ သည် နေ့တော့ ညနေစာအတွက် ကြော်ဖို့ ဘဲဥက အဆင်သင့် ရှိနေသဖြင့် ထည့်မွှေလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းပွင့် တစ်ဖတ် ယူမြည်းကြည့်သည်။ တော်တော်လေး ကောင်းသည်။ ကိုကာစိန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ခုချက်ချင်း စားလိုက်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာ၏။ ကိုကာစိန် ပြန်လာ၍ ဟင်းကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသွားလိမ့်မည်။ မူလ အစီအစဉ် က သည်ညနေ ဘဲဥကြော် ခပ်ခြောက်ခြောက်နှင့် စားကြရဖို့ မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူ အကြံကောင်းလို့ မြိန်မြိန်လေး ဟဲလိုက်ရတော့မည်။

သန်းသန်းဝင်းသည် လေးနယ်မြေရုံးမှာ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင် (လေဘာကတ်) ပြုလုပ်သည်။ သူ့အစ်ကိုတွေကိုတော့ အသိမပေးထားခဲ့။ အစ်ကိုတွေက သူ့ကို အလုပ် လုပ်စေချင်သည် မဟုတ်ချေ။ မိညီမကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးထားကြ မည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးချင်သည်။

အစ်ကိုသုံးယောက်သည် သူ့ကို တော်တော် ချစ်ကြကြောင်းကို သူ သိပါ သည်။ သူတို့မောင်နှမ လေးယောက်တွင် အစ်ကို သုံးယောက်က တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အသက် သိပ်မကွာကြ။ တစ်နှစ်ခွဲစီလောက်သာ ကွာသည်။ ကိုဇော်ဝင်းနှင့် သန်းသန်းဝင်းကျမှ လေးနှစ် ကွာသည်။ အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်၊ အသက်လည်း ကွာသောကြောင့် သူ့ကို ကလေးလို သဘောထားကြသည်။ ထို့ပြင် သန်းသန်းဝင်း ငယ်စဉ်ကပင် အမေ ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ အဖေကလည်း သူ ဆယ်တန်း အောင်သော နှစ်မှာပင် ဆုံးခဲ့ပြန်သဖြင့် သည်အစ်ကိုတွေကပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ သည်။ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုဇော်ဝင်းတို့သည် အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း စိတ်မကူးကြဘဲ လူပျိုကြီးများအဖြစ်၌သာ ပျော်မွေ့နေကြသည်။

ကိုကျော်ဝင်းက အရာရှိငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက လက်နှိပ်စက်၊ စာကူးစက် ထောင်ထားသည်။ ကိုဇော်ဝင်းကတော့ အထွေထွေ ပွဲစား ဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် အိမ်အသုံးစရိတ်အတွက် စုပေါင်း ထည့်ဝင်ကြသည်။ သန်းသန်းဝင်း သုံးစွဲရန်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ကြ၏။ သူတို့ ဖခင်ကြီးသည် ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် သန်းသန်းဝင်း၏ ပညာရေးစရိတ်အတွက် ငွေအချို့ သတ်မှတ် ခွဲခြားထားပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ ထိုငွေအနက်မှ လေးငါးထောင် လောက် ကျန်ဦးမည်။ ပစ္စည်းအနေဖြင့်ဆိုလျှင် ယခု နေနေသော အိမ်နှင့် လက်ဝတ် လက်စား အနည်းငယ် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အခြေမပျက် နေထိုင်နိုင်သော အဆင့်မှာ ရှိသည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အခြေအနေ ကောင်းသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်သေး။ ခုခေတ် မိန်းကလေးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း သန်းသန်းဝင်း အလုပ်လုပ်ချင်သည်။ အစ်ကို တွေကို တစ်သက်လုံး အားကိုးနေ၍ မဖြစ်။ သူတို့မှာ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အိမ်ထောင် ပြုချင် ပြုကြမည်။ ထိုအခါ မိမိ တစ်ယောက်အတွက် သူတို့အပေါ် ဝန်မလေး စေချင်။ မိမိကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိုကား တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားကြည့်မိဖူးချေ။

သူ့အစ်ကိုများသည် နှမကို ချစ်သည့် နေရာတွင် သူမတူဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ သူကလည်း အစ်ကိုများကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ချို့ယွင်း ချက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ပါတတ်ကြသည့် လူထုံးစံအတိုင်း သူ့အစ်ကို သုံးယောက် သည်လည်း စင်းလုံးချောများ မဟုတ်ကြချေ။

ကိုကျော်ဝင်းက အရက်ကြိုက်တတ်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက လောင်းကစား ကို ကြုံသလို ဝါသနာပါ၏။ ကိုဇော်ဝင်းကျတော့ ဒါတွေ မရှိ၊ တစ်ခုပဲ၊ ကောင်းကောင်း ဝတ်၊ ကောင်းကောင်း စားချင်သည်။ ကြော့ကြော့ကလေး နေချင်သည်။ အနည်းငယ် ကြားဝါတတ်သည်။

ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းက ဘွဲ့ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ဘွဲ့မရ။ ဆယ်တန်း သုံးလေးခါကျပြီး ပညာရေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အစ်ကိုတွေကို သူ ချစ်သည်။ အစ်ကိုတွေက အလိုလိုက် ခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူ မဆိုးခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း အစ်ကိုတွေက အရိပ်တကြည့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဝါသနာပါရာကလေးတွေ လုပ်လေ့ ရှိသော်လည်း မိညီမ ကိစ္စဆိုလျှင် လစ်ဟင်းလေ့ မရှိပါ။ သည်ဝါသနာ ကလေးတွေသာ စွန့်လွှတ်

m g m i j i m . c o m

လိုက်ကြလျှင် သူ့အစ်ကိုများသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု သူ ယူဆသည်။

လေးနယ်မြေရုံးနှင့် သူတို့အိမ်က သိပ်မဝေးလှ။ ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက် ပြန် လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက် အဝတ်အစား လဲနေတုန်း ကြီးမေက-

“အချို့နဲ့ အပြုံးတို့ ရောက်နေတယ်ဟေ့”

ဟု အောက်ထပ်က လှမ်းအော်သည်။ တစ်ဆက်တည်း-

“မမဝင်း ဘွဲ့ယူတုန်းက ဓာတ်ပုံတွေ ယူခဲ့နော်”

ဟု လှမ်းမှာကြသည်။ ဟိုဘက်အိမ်က အမြှာညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လမ်းထဲမှာ အစွာဆုံး၊ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲကလေးတွေ။ သူတို့ ကို ကောင်လေးတွေကပင် လန့်ရသည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့်တော့ တည့်သည်။ သူတို့က သန်းသန်းဝင်းကို တော်တော် ချစ်ကြ၏။

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ယူပြီး အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ အပြုံး က ပြေးလာပြီး အရင်ဦးအောင် ဆွဲယူသွားသည်။ အချို့က လိုက်လုသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... အယ်လ်ဘမ် စုတ်သွားဦးမယ်၊ တူတူ ကြည့်ကြမှပေါ့”

ဟု လှမ်းပြောရ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းက လက်ဖက်သုပ်ရန် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“မမဝင်းက လှတယ်ဟေ့”

အချို့က ပြောသည်။ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်နှင့် ပြန်ထွက်လာတော့ သူတို့ မေးသမျှ ဖြေရသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စုရိုက်ထားသော ပုံကို ပြ၍ သူက ဘယ်သူလဲ၊ သူကကောနှင့် လူစုံအောင် မေးကြ၏။ မိတ်ကပ်တွေက ဖွေးနေ တယ်၊ ပါးနီ များသွားတယ်၊ ငွေရောင်ကြီး သွားဆိုးတော့ နှုတ်ခမ်း ဖြူဖြူဖြစ် ဖြစ် သွားတာပေါ့၊ အိုင်းလိုင်နာက သိပ်ထူတာပဲ။ အဲဒီဆံထုံးနဲ့ မလိုက်ဘူး စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်စီကို ဝေဖန်နေသည်။

“မမဝင်းကကော”

ဟု သန်းသန်းဝင်းက မေးသည်။

“အလှဆုံးပဲ”

mgyoe.com

“အမယ်... သူတို့လူကျတော့”

“တကယ်ပြောတာ မမဝင်းရဲ့၊ ကာလာနဲ့ ရိုက်လို့ရှိရင် မျက်နှာကို ခပ်ပြေပြေလေး ပြင်ထားမှ ပုံထဲမှာ လှတာ။ အရောင်တွေ အရမ်းတင်လိုက်ရင် ပုံထဲမှာ ရင့်တက်လာပြီး ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ ဒီဘက်က တစ်ယောက် ကြည့်ပါလား၊ မမဝင်းကတော့ ပုံမှန်လောက် လုပ်ထားတာ ဆိုတော့ ကာလာက တက်လာတာနဲ့ ဆိုတော့ အတော်ပဲပေါ့”

“မမဝင်းကတော့ ဒါတွေ သိလို့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သိပ်လဲ ပြင်ချင်စိတ် မရှိလို့ပါ”

“မမဝင်းကသာ မပြင်ချင်တာ၊ သူများတွေများ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့ တောင် ပြင်တယ်”

အချိုက ပြောရာ အပြုံးက ထောက်ခံသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေ မပြောနဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေ တောင် လှချင်ကြတာပဲ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုညိုမြင့်ကြီး ဘွဲ့ယူတုန်းက ကြည့် ပါလား၊ သူ့မျက်နှာက ဝက်ခြံပုန်းတွေကြောင့် အမည်းစက်တွေ ဖြစ်နေလို့ ဆိုပြီး မျက်နှာ ပေါင်းတင်တာလေ၊ ပြီးတော့လဲ ဘာမှ မထူးဘူး”

“အဲဒီ ကိုညိုမြင့် မဟုတ်လား၊ သူ့ကောင်မလေး ဖောင်ကြီးသင်တန်း တက်တော့ ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ဖိနပ် သွားသွားတိုက်ပေးတာလေ၊ ကြောင် တယ်နော်”

အချိုနှင့် အပြုံးတို့သည် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကြည့်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် လုပ်နေကြသဖြင့် ခုထိ ငါးပုံ၊ ခြောက်ပုံထက် ပိုမကြည့်ရသေးချေ။

“ဟယ်... ကိုကျော်ကြီးက ဒီအထဲကျတော့ သားနားသားပဲ။ တိုက်ပုံ အင်္ကျီတွေ ဘာတွေနဲ့၊ ကိုမော်ကတော့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ မျက်လုံးကြီး မှေးလို့ အိပ်ချင်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့”

“ကိုဇော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော်၊ အိုက်တင်ကိုက ကြည့်ပါလား၊ ဘွဲ့ယူတဲ့ လူထက်တောင် သူက ပိုသားနား နေသေးတယ်။ ဟာ... ကြီးမေက တကယ်လှတယ် ဆရာ”

“အေးဟယ်... ကြီးမေ ထဘီလေးက သိပ်သားနားတာပဲ၊ ဘာထဘီတဲ့ လဲ ဟင်”

“တရုတ်ဖဲလို့ ပြောတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကတည်းက ဝယ်ထားတာတဲ့”

ဟု သန်းသန်းဝင်းက ဝင်ပြောရသည်။ အချိုက “ကြီးမေက ရေရေ လည်လည် သားနားတယ်ဗျို့၊ လက်ဖက်ကုန်ပြီ ကြီးမေ” ဟု အတွင်းခန်းဘက် လှည့်အော်သည်။ အပြုံးက-

“ကာလာလေးတွေ ကောင်းတယ်နော်၊ ဓာတ်ပုံအယူအဆလဲ မဆိုးဘူး၊ ဘယ်သူ ရိုက်တာလဲ ဟင်၊ ခွာနီးလား၊ တက္ကသိုလ် အေးမြင့်လား”

“ခွာနီး ရိုက်တာပါ”

“တက္ကသိုလ်အေးမြင့်လဲ မဆိုးဘူးနော်၊ ပေဖူးလွှာ မျက်နှာဖုံးတွေ ကြည့် ပါလား”

“ခွာနီးက မမဝင်းနဲ့ သိလို့လား”

“ကိုကိုဇော်နဲ့ သိတာပါ”

“အဲဒီခွာနီးက စာလဲ ရေးတယ်နော်”

အချိုက မေးသဖြင့် သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အပြုံး က ဝင်ပြောသည်။

“သူ့ဝတ္ထုလေးတွေက တစ်မျိုးပဲနော်၊ နာမည်ပေးပုံတွေကလဲ ဆန်း တယ်။ အကွရာ တူတူတွေချည်းပဲ ရွေးမှည့်ထားတယ်။ ‘လွမ်းလွန်လွန်းလို့’ တဲ့၊ ‘လ’ အကွရာတွေချည်းပဲ၊ ‘တမ်းတမ်းတတ တွယ်တွယ်တာတာ’ ကျတော့ ‘တ’ အကွရာတွေချည်းပဲ။ နောက်ထွက်မယ့်ဟာ ‘ဝေးနဲ့ ဝေး’ တဲ့၊ ဒါလဲ ‘ဝ’အကွရာပဲ”

“နောက် ဘာတွေ ရေးနေသေးလဲ၊ မမဝင်း သိလား ဟင်”

“ကိုကိုဇော်ကို သူပြောသွားတာ ကြားလိုက်တာတော့ ဒီတစ်ခါရေးနေ တဲ့ ဝတ္ထုနာမည်က ‘အ’ အကွရာတွေချည်းပဲ တဲ့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အောက်အိအီးအွတ် တဲ့”

“ဟင်... နာမည်လေးက တစ်မျိုးပါလား၊ ဘာအကြောင်းလဲ မသိဘူး”

“လူငယ်တွေဟာ ကြက်ဖကြီးလို ဝီရိယ ရှိရမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလို့ ပြောတာပဲ”

ထို့နောက် အမြှာညီအစ်မနှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံတွေ ဆက်ကြည့်ကြပြန် သည်။ နောက်ဆုံးပုံကို ကြည့်လိုက်သည်တွင်-

“ဟင်... ဒါကြီးက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

သန်းသန်းဝင်းတို့ တန်းစီ ရပ်နေသည့် ရှေ့က လူတစ်ယောက် ဖြတ် လျှောက်ရင်း ကင်မရာဘက်သို့ ပြူးကြောင်ကြောင် လှည့်ကြည့်နေပုံ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါလေ... မမဝင်းတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ တန်းစီပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေ တုန်း သူက ဖြတ်ဝင်လာတာ။ ခွာနီးကလဲ ခလုတ်အနှိပ် သူကလဲ အဝင် ဖြစ်သွား လို့ပါ”

“ဒါသက်သက် ဝင်ကြောင်တာ ဖြစ်ရမယ်။ မမဝင်းက အပြတ်ဟောက် ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုကျော်တို့ကကော မနှိပ်လိုက်ဘူးလား”

“သူက တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ”

“တမင်သက်သက် လုပ်တာ ဖြစ်မှာပါ မမဝင်းရာ၊ ယောက်ျားလေးတွေ က အဲဒီလိုပဲ”

ဟု အပြုံးက ပြောလိုက်သည်။ အချိုကလည်း-

“ဟုတ်တယ်... လမ်းထဲက အေးလွင်နဲ့ ဝင်းမြင့်တို့ ညီအစ်ကို ကြည့်ပါ လား။ အချိုတို့ဆို အမြဲ လိုက်လှောင်နေတာပဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ သူတို့ ကွမ်းယာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်နေတုန်း အချိုတို့က ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ ကွမ်းယာဆိုင်က လူကို ဘာ လှမ်းပြောသလဲ ဆိုတော့ အချို တစ်ယာ၊ အပြုံး တစ်ယာနေဘဲ တဲ့”

“အေး... ဟိုတစ်ခါလဲ ကြည့်ပါလား၊ သူတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတုန်း အချိုနဲ့ မူစကီးပါလားတဲ့ မကြားတကြား လှမ်းပြောတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင် တော့ ဂေါက်ဂက်ဖိနပ်နဲ့ကို ချပစ်မယ်”

“ဟယ်... နင်တို့ကလဲ သူတို့က ခင်လို့ စ,တာပါ၊ ကောင်လေးတွေ ကြည့် ရတာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျော်တတ်လို့ပါ”

“အပြုံးတို့တော့ မျက်နှာကြောကို မတည့်ဘူး”

ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံကို ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီလူကတော့ မမဝင်း ပြောသလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့မျက်နှာက ရှက်သွား သလိုလို၊ အံ့ဩသလိုလို၊ အားနာသလိုလိုနဲ့ သနားစရာတောင် ကောင်းသေး၊ လူပုံ ကတော့ ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ”

သန်းသန်းဝင်းသည် အပြုံး၏ လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ဆွဲယူပြီး ကြည့် လိုက်မိသည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူ့လိုပင် စောင့်နေသူ နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။ အလုပ်အတွက် လူတွေ့စစ်ဆေးခံရန် စောင့်နေသူများ ဖြစ်လေသည်။

နံနက် ကိုးနာရီ မခွဲခင်ကတည်းက လူစုံလောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုးနာရီခွဲ ကျော်ကျော်တွင် စာရေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာရင်းကောက် သွားသည်။ လူတွေ့စစ်ဆေးဖို့ နာမည် ခေါ်လျှင်တော့ လျှောက်လွှာတင်သည့် အမှတ်စဉ်အတိုင်းပင် ခေါ်မည် ဖြစ်သည်။ ဒါကို တချို့ အလုပ်လျှောက်သက် နုသေးသူတွေ မသိကြ။ ခု စာရင်း အရင်ပေးနိုင်လျှင် နာမည် အရင်ခေါ်ခံရမည် ထင်ပြီး သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် စာရင်းပေးကြသည်။ ဝေမိုးအောင်နှင့် အခြား လေး ငါးယောက်ကတော့ 'သမ္ဘာ' တွေ ဖြစ်သဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် နောက်ဆုံးမှ စာရင်း ပေးကြသည်။ လူတွေ့ စစ်ဆေးမည့် နေရာက အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ။ သူတို့ အတွက် ခုံတန်းလျားတွေ ချပေးထားသည်။

အလုပ်က ပုံသေလစာ နှစ်ရာငါးဆယ်နှင့် စ,ခန့်မည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ ခြောက်လလောက် အစမ်းခန့်ပြီးလျှင် နှစ်ရာတစ်ဆယ် စကေးဖြင့် အမြဲတမ်း ခန့်မည်။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ခန့်အတွင်း သုံးရာနှစ်ဆယ် စကေး ဖြစ်မည်ဟု သတင်း ထွက်နေသည်။ အခြေအနေကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်၏။ ခန့်ထား

မည့် ဦးရေက ငါးယောက် ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ တစ်ရာနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည်။ ရေးဖြေစာမေးပွဲ လုပ်တော့မည် မဟုတ်ဘဲ လူတွေ စစ်ဆေးခြင်းသာ ပြုလုပ်မည် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့လျှင် လူနှစ်ဆယ်နှုန်း စစ်ဆေးမည်။

တချို့ကလည်း ပြောကြသည်။ သုံးယောက်စာအတွက်က ခန့်ဖို့လျာထား ပြီးသားလူ ရှိနေပြီတဲ့။ ကျန်နှစ်နေရာအတွက်သာ မျှော်လင့်စရာ ရှိသည်တဲ့။ ဒါကတော့ ဘယ်သူမျှ သေသေချာချာ သိသည် မဟုတ်။ စိတ်ထင်ရာ ရမ်းသန်း ပြောနေကြခြင်းသာ။ ဝေမိုးအောင် ပြောနေကျစကားဖြင့် ပြောရလျှင်တော့ ခန့်တာ မခန့်တာက သူတို့ကိစ္စ၊ ဖြေရမှာက ကိုယ့်ကိစ္စ။

တခြားသူတွေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အသက် သုံးဆယ်နီးပါးက နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သာ ပါသည်။ ကျန်တာက လူငယ်တွေချည်း။ မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက် ရှိ၏။ များသောအားဖြင့်တော့ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်စေ၊ အခြားစာအုပ်များ ဖြစ်စေ ဖွင့်ဖတ်နေကြ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဝေါဟာရတွေကို တတွတ်တွတ် အလွတ်ကျက်နေသည်။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် ကတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ရှင်းပြနေသည်။ အနည်းငယ်လောက် သာ ခပ်အေးအေး ထိုင်နေကြ၏။

ဝေမိုးအောင်ကတော့ စကတည်းက ဘာစာအုပ်မျှ ယူမလာခဲ့။ သူက သိပြီးသား။ ခုလို စာမေးပွဲ မစစ်ဘဲ လူတွေ စစ်ဆေးပြီးအလုပ်ခန့်သော အခါမျိုး တွင် မေးခွန်းတွေက သိပ်များများစားစား မရှိတတ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်း နှစ်ခု သုံးခု၊ လောလောဆယ် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကမ္ဘာ့အရေးအခင်း တစ်ခုအကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သော တစ်လခန့်အတွင်း နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ မိန့်ကြားခဲ့သည့် မိန့်ခွန်းကောက်နုတ်ချက်၊ မကြာမီ ကျင်းပမည့် အထိမ်းအမှတ် နေ့ကြီး တစ်ခုအတွက် နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်များ။ ယင်းတို့ကို တိုတိုရှင်းရှင်း လိုရင်းအချက် ငုံ့မိအောင် လေ့လာထားဖို့သာ လိုသည်။

သူက လေးယောက်မြောက်တွင် အစစ်ဆေးခံရမည် ဖြစ်သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးခါနီးလောက်တွင် အရာရှိလူကြီး လေးယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ဆယ်မိနစ် ခန့်အကြာတွင် နာမည် စ,ခေါ်သည်။

ပထမဦးဆုံး အလှည့်ကျသူက မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ သူ့နာမည် ကို ခေါ်သံကြားတော့ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသေးသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာ

မှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း။ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်သည်။ ခပ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်။ ထိုသူ ထထွက်သွားသောအခါ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေသံများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အဲသည်လူက ကျိန်းသေ ပေါက် ရမှာတဲ့။ ငါးမိနစ်လောက်သာ ကြာမည် ထင်သည်။ ထိုသူ ပြန်ထွက်လာ သည်။ မျက်နှာထားက ထူးထူးခြားခြား မရှိ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက် သလို အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှသည်။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ ဘွဲ့ရခါစ ဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်တစ်ယောက် ပြုံးဖြဖြ လုပ်ရင်း အခန်းထဲ ဝင်သွား သည်။ ပြန်ထွက်လာတဲ့ အခါကျတော့ မျက်နှာက သုန်မှုန်လျက်။ ခြေသံပြင်းပြင်း ဆောင့်နင်းပြီး ထွက်သွား၏။

“ဦးဝေမိုးအောင်”

အလဲ့... ဦးဝေမိုးအောင် ဆိုပါကလား။ သူ တည်ငြိမ်စွာပင် ထရပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဣန္ဒြေရရ ဝင်သွား၏။

စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံး ချထားသည်။ တစ်ဖက်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ငါးဦး ထိုင်နေသည်။ သည်ဘက်မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချထား၏။ အလယ်ကောင်မှာ ထိုင်နေသော လူကြီးက ထိုင်ပါဟု ပြောသည်။ ကုလားထိုင်ကို အသံမမြည်အောင် ဆွဲပြီး သူ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးဝေမိုးအောင် နော်”

ထိုလူကြီးကပင် မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“စာရွက်စာတမ်းတွေ အပြည့်အစုံ ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

သူသည် ဘွဲ့လက်မှတ်၊ အမှတ်စာရင်း၊ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ထောက်ခံစာ စသည်တို့ကို စက္ကူအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ ယူမကြည့်ကြ။

“ဘယ်မှာ နေလဲ”

ညာဘက်စွန်းမှာ ထိုင်နေသော လူကြီးက မေး၏။

“ဟံသာဝတီမှာပါ”

ဟု သူ ဖြေသည်။

“အိမ်ထောင်ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“မိဘတွေနဲ့ နေတာပေါ့”

ဟု အလယ်လူကြီးက ဝင်မေးပြန်၏။

“တစ်ယောက်တည်း နေတာပါ။ အပြင်ဆောင်မှာ ငှားနေတာပါ”

“မိဘ ရှိလား”

“အဖေ ရှိပါတယ်၊ အမေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး”

“အဖေက ဘယ်မှာ နေလဲ”

“နယ်မှာပါ။ အစ်မတွေနဲ့ နေပါတယ်”

“တခြားအလုပ် လုပ်သေးလား”

ဘယ်ဘက်က လူကြီးတစ်ယောက်က ဖြတ်မေးသဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းက ချာခနဲ လှည့်လိုက်ရပြီး ခေါင်းခါပြန်၏။ ‘မရှိပါဘူး’ ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် နေထိုင် စားသောက်တဲ့ စရိတ်ကကော”

“အစ်မတွေက ထောက်ပံ့နေပါတယ်”

“အစ်မတွေက ဘာလုပ်သလဲ”

“သူတို့ ခင်ပွန်းတွေက ဈေးသည်ပါ”

အမှန်အတိုင်းလည်း ဖြစ်အောင်၊ အခြေအနေ ကောင်းသည်ဟုလည်း မထင်အောင် ‘ဈေးသည်’ ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီအလုပ်ကို ရရင်တော့ သူတို့ ထောက်ပံ့စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့...”

စောစောက မေးခွန်းများကို စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တစ်ချိန်လုံး ရေးမှတ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်က စကားစလိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်၏ ဦးခေါင်းသည် ထိုလူကြီး ရှိနေရာ ညာဘက်ခြမ်းဆီသို့ လည်သွားပြန်သည်။

“ဟိုတစ်လောက နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တော်တစ်ဦး လာသွားတယ်၊ ဘယ်သူလဲ”

“အိန္ဒိယနိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးပါ”

“နာမည်က...”

“နာရာဆင်ဟာရောင်း”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပါပဲ၊ သွားနိုင်ပါပြီ”

ဝေမိုးအောင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်လှည့် ဝင်ရမည့် သူက ‘ဘာတွေ မေးလဲဗျ’ ဟု မေးသည်။ ‘သိပ်မမေးပါဘူး’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

သည်အလုပ်ကို သူ ရဖို့ အခွင့်အလမ်း သိပ်မရှိကြောင်း သူ သိသွားပြီ ဖြစ်၏။ လူတွေ စစ်ဆေးရာတွင် ခုလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်း နည်းနည်း ပါးပါး မေး၊ ဗဟုသုတ တစ်ခု နှစ်ခု မေးပြီး ပြန်လွှတ်ခြင်းသည် နှစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင် သည်။ ကျိန်းသေ အလုပ်ခန့်မည့်သူနှင့် သိပ်စိတ်ဝင်စားမှု ရှိခြင်း မခံရသူတို့ကို သာ ခုလို မေးတတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ကျိန်းသေ ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စစ်ဆေးသည် ဆိုရုံမျှသာ မေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့အပေါ် လူကြီးတွေ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်၏။

အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားခြင်းမျိုးတော့ မဖြစ်မိ။ သို့ရာတွင် မျှော်လင့်ထားမိသော အလုပ်တစ်ခု လျော့ပါးသွားခြင်းအတွက်မူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးသွားပြန်တာပေါ့လေဟု သူ့စိတ်ကို သူ ဖြေလိုက်၏။ အခြား အလုပ်တစ်ခုအတွက် ထပ်ကြိုးစားရဦးမှာပေါ့။

ရုံးအောက်ထပ်ကို ဆင်းလာပြီး သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပေါ့ပါးသွားအောင် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်လာ၏။ အတန်ကြာ သွားမိ သောအခါ တော်တော် ဆာလာသည်။ နံနက်က ထမင်း တစ်ပန်းကန်သာ ကသုတ် ကရက် စားလာရသည်။

ထမင်းတော့ ဝယ်မစားချင်။ လမ်းသုံးဆယ်နား တစ်ဝိုက်ကို ရောက် လာသဖြင့် ‘မဆလာဘုရင် ဗယာကြော်သုပ်’ တစ်ပွဲ ဝင်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရှင်းသွားအောင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ချင်သည်။ ဘယ်ဆိုင်မှာ သောက်လျှင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း...

ကားတစ်စီးသည် မောင်ထော်လေးလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားသည်။ ငွေပြာရောင်ဖြစ်သောကြောင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကားနောက်ခြီးကိုသာ မြင်ရ ၏။ နံပါတ်က ၈၂/၂၈၈၃ မတ်စတန်းကား။ သူသည် မောင်ထော်လေး လမ်းထဲသို့

အလျင်အမြန် လိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုကားသည် လမ်းထဲရှိ တစ်နေရာရာမှာ ရပ်ချင် ရပ်ပေလိမ့်မည်။ ခြေကျင် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကားကို မိအောင် မလိုက်နိုင်။ မျက်ခြည်တော့ ပြတ်မသွား။ ဟိုးရှေ့မှာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဟိုဘက် ကလာနေသော ရိန်းဂျားကားကြီးတစ်စီးနှင့် ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုကားကြီး နှင့် ကွယ်သွားသည်။ ကားကြီး လွန်သွားသောအခါ ကားလေးကို မတွေ့ရတော့။ ကိစ္စမရှိ၊ တစ်နေရာရာမှာ ရပ်သွားတာ ဖြစ်မည်။

သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ မိုက်ခရိုဘတ်စ်တစ်စီး ရှေ့တွင် ရပ်ထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ အနီးအနား တစ် နေရာရာမှ စောင့်ကြည့်မည် စိတ်ကူးသည်။ အဆင်သင့်ချင်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ပြီး တစ်ခွက် မှာသောက်ရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

'မြ' ဆိုသော ကောင်မလေးသည် သည်ကားနှင့် ပါချင်မှ ပါလာမည်။ ပါချင်လည်း ပါလာနိုင်သည်။ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားဖို့ ရှိသေးသည်။ ခု ကားရပ်ထားခြင်းသည် ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်ထားခြင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ သူတို့နေသော တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ လျှင်တော့ သူသည် 'မြ' ကို ခြေရာခံမိပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကားသည် သုံးထပ် တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးထပ်တိုက် ဆိုတော့ အခန်းခြောက်ခန်း လောက် ရှိနိုင်သည်။ အခန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေ အတိအကျ သိဖို့ မလိုသေး။ သည်တိုက်မှာ နေ၊ မနေ သေချာဖို့သာ စောင့်ကြည့်ရပေမည်။

သည်နေ့ သူ့အဖို့ သိပ်ကံမဆိုးသေးဟု တွေးလိုက်မိ၏။ အလုပ်ကိစ္စ သိပ်အားမရခဲ့သော်လည်း 'မြ'ကို ခြေရာခံမိဖို့ အခြေအနေ နီးစပ်နေပြီ။

လက်ဖက်ရည်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်က တော်တော်ကောင်းသည်။ ကိုကာစိန် ပြောပြောနေသော 'ရွှေညာ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်' ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူသည် နေ့စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်သူ မဟုတ်။ တစ်နေ့လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး တစ်ကျပ် အကုန်မခံနိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကိုတော့ သူ ကြိုက်၏။ ကျောင်းမှာတုန်းက ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်သော အကျင့် ရှိခဲ့သည်။ ဟိုတုန်းက ပြဿနာ မရှိ။ ကိုယ့်မှာ မရှိသော်လည်း လက်ဖက်ရည် တိုက်နိုင်သော

သူငယ်ချင်းတွေ သူ့အဖို့ မရှားချေ။ ခုနေခါကျတော့ ထိုအကျင့်ကို မနည်း ပျောက်ဖျက်ထားရသည်။ ဒါတောင်မှ အချို့သော ညနေများတွင် ကိုကာစိန် အတင်းခေါ်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပါပါသွားတတ်သေးသည်။ ကိုကာစိန်ကတော့ ထမင်းသာ မစားဘဲ နေချင် နေမည်၊ လက်ဖက်ရည်တော့ မသောက်ဘဲ မနေနိုင်။

ကားနားဆီမှ လူရိပ်မြင်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ 'မြ' မဟုတ်ချေ။ လူတစ်ယောက်သည် ကားတံခါးသော့ကို ဖွင့်နေ၏။ အသက်ငါးဆယ်နီးပါး၊ အသားမည်းမည်း၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့။ 'မြ'နှင့် လည်းကောင်း၊ 'မြ'၏ အစ်ကို သုံးယောက်နှင့် လည်းကောင်း ဘယ်လိုမျှ အဆက်အစပ် မရှိနိုင်သော ရုပ်မျိုး။ 'မြ' တို့အဖေများ ဖြစ်နေမလား။ မဟုတ်နိုင်။ 'မြ' ကဲ့သို့ သန့်စင်လှပသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ဖခင်သည် ခုလို ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဟု သူ အလိုလို သိနေသည်။

ခုမှပင် သူ တကယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ အလုပ်ကိစ္စလည်း အခြေအနေ မကောင်းခဲ့။ ခုလည်း 'မြ' နှင့် ပတ်သက်သည့် တစ်ခုတည်းသော သဲလွန်စကလည်း အားကိုးစရာ မရှိတော့။ ကားက ရောင်းလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့က ငှားစီးခဲ့တာလား။ ဒါဆိုရင် ခုသည်လူကြီးဆီမှာ နည်းနည်းပါးပါး လှည့်ပတ် မေးကြည့်....

မရတော့။ နောက်ကျသွားပြီ။ ကားသည် ဝူးခနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ သည်နေ့သည် ကံမကောင်းသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် ဝေမိုးအောင် သတ်မှတ်လိုက်ရတော့သည်။

ဒါမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ ရှိ၏။ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချိန်းဆိုထားပြီး ထိုသူက တော်တော်နှင့် မလာသဖြင့် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ထပြန်မည်လုပ်မှ ရောက်လာတာမျိုး။ အရမ်း ဆာလောင်နေသော အချိန် ဗယာကြော် နှစ်ခုစား၊ ရေအဝ သောက်ပြီးခါမှ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ ကျွေးမည့် သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ရသလိုမျိုး။

ခုလည်း သည်သဘောပင်။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ အချိန် မနှောင်းသေး။ ဝေမိုးအောင်သည် 'မြ' ဆိုသော ကောင်မလေးကို ပြန်ဆုံခွင့်ရဖို့ စိတ်လျှော့လိုက်၏။ စကတည်းက သူ့ဘာသာ သိဖို့ ကောင်း၏။ ဘယ်သူမှန်း မသိ၊ ဘယ်မှာ နေမှန်း

မသိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တစ်နေရာရာမှာ ဆုံမိဖို့ ကြိုးစားခြင်း သည် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ တွေးမိလာ၏။

အလုပ်ကိစ္စကိုတော့ စိတ်မလျော့သေး။ နောက်တစ်ခု ဖြေဖို့ စီစဉ်ပြန် သည်။ သည်တစ်ခါကတော့ သုံးရာနှစ်ဆယ် စကေး ပေးမည့် အလုပ်။ လူမှုဖူလုံ ရေးအဖွဲ့အတွက် စစ်ဆေးရေးမှူး ရာထူး။ နောက်တစ်လလောက် နေလျှင် စာမေးပွဲ ဖြေရမည်။

သူသည် ကျူရှင် တစ်ခါမျှ မယူခဲ့ဖူးချေ။ ယူလည်း မယူနိုင်။ သည်တစ်ခါ တော့ ကျူရှင်ယူရလေ၏။ ကျောင်းသားများအတွက် ကျူရှင်၊ ရှေ့နေသင်တန်း ဝင်ခွင့် ကျူရှင်၊ စက်မှုသိပ္ပံဝင်ခွင့် ကျူရှင်တွေ ရှိသလို အလုပ်ခွင် ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ အတွက် ကျူရှင်လည်း ရှိ၏။ စာကူးစက်နှင့် လှည့်ထားသော မှတ်စုစာအုပ်များ ထုတ်ရောင်း၏။ တစ်အုပ် တစ်ရာ၊ တစ်ရာငါးဆယ်။ စာအုပ် ဝယ်သူတိုင်းသည် ရက်တိုသင်တန်း လာတက်ခွင့် ရှိ၏။

ဝေမိုးအောင်အဖို့ ငွေ တစ်ရာ၊ တစ်ရာငါးဆယ်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် မဝယ်နိုင်။ သင်တန်းလည်း တက်ချင်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကိုကာစိန်ရှေ့မှာ ညည်းမိ၏။ ကိုကာစိန်က သူ ကြိုးစားကြည့်ဦးမည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တော့ ကိုကာစိန်၏ မိတ်ဆွေ ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် အကူအညီ ရ၏။ သင်တန်းကို အလကားတက်ခွင့်ရသည်။ သူကလည်း ပြန်လည်ကူညီသည့်အနေ ဖြင့် ကျူရှင်ကြော်ငြာတွေ လိုက်ဝေပေး၏။

ထိုသင်တန်းတွင် သူသည် 'မြ' ကို ပြန်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သင်တန်း စဖွင့်သည့် နေ့တွင် ဝေမိုးအောင် ခပ်စောစော ရောက်သွား ၏။ ကိုယ်က အလကား တက်မည့်သူ ဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ကူစရာရှိ ကူညီ ရမည် မဟုတ်လား။ ဆရာက သူ့ကို သင်တန်းတက်ခွင့် ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်များ စစ်ဆေးခိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူ အခန်း အဝင်မှာ ရပ်ပြီး လာသမျှ သင်တန်း သားများ၏ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်များကို စစ်ဆေးနေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဝေမိုးအောင်က 'ဖြတ်ပိုင်း ပါလား' ဟု မေးပြီး လက်လှမ်းလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက် ရသောအခါ သူ အံ့အားကြီး သင့်သွား၏။ အတန်ကြာအောင် ငေးကြောင် ကြည့်

နေမိသည်။ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက် လှမ်းပေးနေသည်ကိုပင် ရုတ်တရက် မယူဖြစ်။ ပြီးမှ တစ်နေ့တာပတ်လုံး တစ်ခွက် တစ်ဖလားမှ မမော့လိုက်ရသေးသော အရက် သမားတစ်ယောက်လို တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဖြတ်ပိုင်း စာရွက်ပေါ်မှ နာမည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ပို၍ အံ့ဩသွားသည်။ သူ ထင်ထား သလို 'မြ' ဆိုသော စကားလုံး တစ်လုံးတောင်မျှ မပါ။

သန်းသန်းဝင်းတဲ့။ ဝေမိုးအောင် ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ သူ ကြားလိုက်တုန်း က 'မြ' ပါတဲ့။ အဲဒါက အိမ်နာမည်လား မသိ။ ဒါမှမဟုတ် သန်းသန်းဝင်းနှင့် မြမြဝင်း ဆိုပြီး အမြှာညီအစ်မများ ဖြစ်နေလေသလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်။ အမြှာဆိုလျှင် ဘွဲ့ယူသော နေ့က နောက်တစ်ယောက် လိုက်လာရမည်။ ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ သူ နားကြားလွဲခဲ့တာ ဟုသာ သတ်မှတ်ထားရပေမည်။

သင်တန်းချိန်အတွင်းမှာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိသဖြင့် တစ်ချက် တစ်ချက် စာသင်တာ လွတ်လွတ်သွားသေးသည်။ မစဉ်းစားလို့လည်း မဖြစ်။ အချိန်က သိပ်မရတော့ချေ။ သင်တန်းကာလမှာ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် ဖြစ်သည်။ ထို ဆယ့် လေးရက်အတွင်း ရင်းနှီးမှု ရအောင် ကြိုးစားရမည်။ အခြေအနေ ကောင်းလျှင် စာမေးပွဲဖြေသော နေ့မှာ ဖွင့်ပြော။ စာမေးပွဲ ဖြေရဖို့က တစ်လလောက် လိုသေး သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းနှီးမှုကို အလျင်အမြန် ရရှိအောင် ကြိုးစားဖို့က ပထမအဆင့် အရေးအပါဆုံး။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ပင် စတင်ပြီး ကြိုးစားရလိမ့် မည်။

သူသည် သန်းသန်းဝင်း ထိုင်နေသော ခုံတန်းနှင့် နောက်ဘက် ကပ်လျက် ခုံတန်းမှာ တစ်နေရာ ရထားသဖြင့် သန်းသန်းဝင်း၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ခွင့် ရသည်။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သူ့ကို အကူအညီတစ်ခု ပေးရင်း အသိအမှတ် ပြုခံရမည်။ ဘာကူညီရမလဲ။ ဖောင်တိန်တွေ ဘာတွေ ပါရဲ့လား ကြည့်သည်။ ပါ သည်။ ပါတာမှ တစ်ချောင်းတည်းတောင် မဟုတ်။ ဖောင်တိန်က တစ်ချောင်း၊ ဘောလ်ပင်ကတစ်ချောင်း။ အမှန်တော့ဖောင်တိန်တွေဘာတွေပါမလာရင်တောင် ကိုယ်က အတင်း ဖြတ်ကူညီဖို့ မသင့်။ သူ့ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ တာပဲ။ သူတို့အချင်းချင်း အကူအညီ တောင်းလိမ့်မှာပေါ့။

ဆရာ စာသင်သည်ကို အာရုံ ပြန်စိုက်လိုက်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် မှာတော့ မျက်စိအာရုံကို အဝေးမှ အနီးသို့ ပြောင်းကြည့်သည်။ ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော သန်းသန်းဝင်း ဆီသို့။ နက်မှောင် သန်စွမ်းသော ဆံပင်များကို ဖားလျားချထားသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရောက်နေသော မျက်နှာကိုတော့ တစ်စွန်းတစ်စပင် မမြင်ရ။ ပခုံးစွန်းနှင့် စားပွဲပေါ် တင်ထားသော တံတောင်ဆစ်ကို မြင်ရ၏။ လက်ဖျားပိုင်းက ကိုယ်နှင့် ကွယ်နေသည်။ နားရွက်များကိုတော့ ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်များက တစ်စုံတစ်ခုကို သွားထိမိသည်။ အတွေ့အထိအရ အဝတ်အစ တစ်စမှန်း သိရသည်။

ခြေထောက်ကို အလျင်အမြန် ရုပ်လိုက်၏။ ထဘီ အောက်နားစကို သွားထိမိလေသလားဟု။ သူသည် ခုံအောက်ကို မသိမသာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကဲ... ကံများ ကောင်းချင်တော့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ကြမ်းပေါ်မှာ ကျနေသည်။ သူ အသာငုံ့ပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ‘ရွတ်... ရွတ်’ ဟု အသံပြုရင်း ရှေ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ လှည့်မကြည့်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး-

“ရွတ်... ရွတ်”

သန်းသန်းဝင်း ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးက လှည့်ကြည့်သည်။ ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သန်းသန်းဝင်းကို လက်ကုတ်လိုက်၏။ သန်းသန်းဝင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ဝေမိုးအောင် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးသားဟန် ထား၍-

“လက်ကိုင်ပဝါ ကျနေလို့”

ဟု ဆိုပြီး ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းခါပြီး ပြန်လှည့်သွား၏။ ဝေမိုးအောင် ကြောင်သွားသည်။ ရှက်သွားသော လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းမည် အပြုတွင် -

“ဪ... အဲဒါ တို့လက်ကိုင်ပဝါ၊ သိုင်းခယူးနော်”

ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးက လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲယူသွားသည်။

သင်တန်းပြီးချိန် ရောက်တော့ သန်းသန်းဝင်း နောက်သို့မယောင်မလည် လိုက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ အခွင့်မသာချေ။ သူသည် အခမဲ့ သင်တန်းတက်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အလိုက်သိတတ်ရမည်။ လူအားလုံး

ဆင်းသွားကြတော့မှ ဆရာ့ကို သွားမေးရသည်။ ဘာခိုင်းစရာ ရှိသေးလဲဟု။ ဆရာက ခိုင်းစရာ မရှိကြောင်း၊ လမ်းကြုံလျှင် ကြုံသလို ဝေပေးဖို့ ကြော်ငြာစာရွက်တွေ ယူသွားဖို့အကြောင်းသာ ပြောသည်။ သူ တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး လမ်းပေါ်ရောက်သောအခါ သန်းသန်းဝင်းကို မတွေ့ရတော့။

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းပြီးပြီးချင်း ဆရာ့ဆီ သွား၍ ဘာခိုင်းမလဲ မေးသည်။ ဆရာကခေါင်းခါပြသည်။ တစ်ကြိုးတည်း အောက်ဆင်းသည်။ သန်းသန်းဝင်း သွားသည့်နောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွားသည်။ မှတ်တိုင်တွင် အမှတ်တစ် အမြန်ကားတစ်စီး စောင့်နေ၏။ နေ့လယ်အချိန် ဖြစ်၍ ကားမကျပ်ချေ။ သန်းသန်းဝင်း ကားပေါ် တက်သည်။

ဝေမိုးအောင် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့အတွက် မစောင့်နိုင်။ သည်ကားနှင့် တစ်ခါတည်း လိုက်မှ ဖြစ်မည်။

ခက်တာက အမြန် ဆိုသည်မှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ကားပေါ် ပါသူတွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွယ်တကူ မြင်နိုင်သည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် သူ့ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာပါဟု တွက်သည်။ သင်တန်း တက်တာမှ နှစ်ရက် ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ သူက ဖြတ်ပိုင်းတွေ စစ်ရတာ ဆိုတော့ မှတ်မိချင်လည်း မှတ်မိနိုင်သည်။ ‘ဪ... ငါ့နှယ်နော်’ ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။ မှတ်မိတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းတောင် သူ သိသွားနိုင်သေး။ ရက်တိုတို အတွင်းမှာ ရင်းနှီးမှု ရအောင် ကြိုးစားရမည်ဆို။ သိပ် ရုပ်မပျက်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

“မောင်းမယ်... နောက်ကား လာပြီ”

ကားထွက်တော့မည်။ သူ အကြံတစ်ခု ရ၏။ မျက်နှာလည်း မပူရအောင် အတွင်းထဲ ဝင်မထိုင်တော့။ ကားထွက်ခါနီးတွင် ခြေနင်းမှာ အသာ တက်ရပ်လိုက်သည်။ အတွယ်အတာပေါ့။ တကယ်တော့ တွယ်လိုက်ရတာ ပိုတောင် မျက်နှာပူရသေးသည်။ နေထိုးလို့လေ။

လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ပြဿနာ ရှိလာသည်။ သန်းသန်းဝင်းက တစ်ကျပ်လမ်း သွားမှာလား၊ ငါးမူးလမ်း သွားမှာလား မသိရသေး။ ကိုယ်က ကြိုပြီး တစ်ကျပ်

m g y o e . c o m

လက်မှတ် ဝယ်ပြီးမှ ဟိုက ငါးမူး ဆိုလျှင် သက်သက် ငါးမူး နစ်နာမည်။ သည် တော့ -

“ခဏလေးနော်... လက်မအားသေးလို့”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ လက်မှတ်ရောင်းက “ရပါတယ်” ဟု ပြောပြီး အတွင်း ထဲသို့ ခေါင်းငုံ့ဝင်ပြီး -

“အထဲက လက်မှတ် ဆုတ်ရအောင်၊ တစ်ကျပ်လား အစ်မ”

သေချာပြီ။ တစ်ကျပ်ပဲ။ သူလည်း တစ်ကျပ်လက်မှတ် ဆုတ်လိုက် သည်။ ကားသွားနေရင်း သန်းသန်းဝင်း ဆင်းမည့် နေရာကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ဝတ္တလစ်မှာ ဆင်းပြီး ရန်ကင်းဘက် သွားမလား၊ ကျောက်ကုန်းမှာ ဆင်းမလား၊ တောင်ဥက္ကလာ လား။

သန်းသန်းဝင်းက ကျောက်ကုန်းမှာ ဆင်းသည်။ သူလည်း လိုက်ဆင်း သည်။ အမှန်က သူက တွယ်လိုက်သူ ဆိုတော့ အရင် ဆင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်း ဆင်းလိုက်သောကြောင့် သူကားပေါ်ပြန်မတက်ဘဲ နေလိုက်ခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

သန်းသန်းဝင်းသည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသည်။ လိုက်သင့်၊ မလိုက် သင့် ချင့်ချိန်သည်။ မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတာက သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ် သည်။ သည်တော့ လိုက်သွားလို့ မသင့်သေး။ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။

တပ်မတော် မှတ်တမ်းရုံးဘေးက လမ်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျောက်ကုန်း လမ်း။ ဟိုတစ်လောကတောင် သူ သည်လမ်းက ဖြတ်ပြန်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ ခုချိန် နောက်က လိုက်သွားဖို့ ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ကြောင်သည်။ လမ်းမှာက သိပ် လူရှင်းလွန်းသည်။ မြင်ကွင်းကလည်း ပြောင်ပြောင်ကြီး။

တကယ်တော့ သူ့ဘာသာ စိတ်မလုံလို့သာပါ။ သူ့အနေဖြင့် ဓာတ်တိုင် တစ်တိုင်ခြားလောက် အကွာက လိုက်သွားလျှင် ဘာမျှ ပြဿနာ မရှိနိုင်။ ခုအဆင့် က လိုက်စကားပြောဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ ဘယ်အိမ်လဲ သိရုံလောက် သာ။

သူ ဟိုဘက်သို့ ကူးသည်။ ကျောက်ကုန်းလမ်းထဲ လိုက်ချိုးဝင်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးကတည်းက ခပ်တည်တည် လိုက်ဝင်သွားလျှင် ဘာမျှ မသင်္ကာစရာ မရှိ။ ခုလို အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ လိုက်သွားတာ ဆိုတော့

နည်းနည်း သိသာသွားသည်။ ကားမှတ်တိုင်နားက ဗာဒံပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့ကို အကဲခတ်နေကြောင်း ဝေမိုးအောင် မသိလိုက်ချေ။

ကျောက်ကုန်းလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဝေမိုးအောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသည်။ သန်းသန်းဝင်း အိမ်ထဲ ဝင်သွားသောအခါ သူက ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ကိုတော့ သိရပြီ။

သန်းသန်းဝင်းသည် ဝေမိုးအောင်ကို သင်တန်းအတူတူ တက်နေသူ အဖြစ် မှတ်မိသည်။ ကားပေါ် ပါလာသည်ကိုလည်း သိသည်။ မိမိနောက်ကို တမင် လိုက်လာတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သူ့ဘာသာ တခြား အကြောင်း တစ်ခုခုဖြင့် လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မတော်တဆ လမ်းကြုံသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ လမ်းထဲ ချိုးဝင်ပြီးတော့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်လာ၏။ သူ့ကိုတော့ ကြည့်မနေ။ လမ်းဘေးက အိမ်တွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာနေသည်။ သန်းသန်းဝင်း အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို အရင်က တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်နေသည်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးကြောင်း စဉ်းစားလို့ မရ။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို မြင်မှ သတိရသည်။ အယ်လ်ဘမ်ကို လှန်ပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရှာသည်။ တွေ့ပြီ။ သူပါပဲ။ သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတုန်း ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သဖြင့် ဓာတ်ပုံထဲ ပါလာတာ။ လူပုံကတော့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ပုံမျိုး မဟုတ်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း အိမ်ဘက်သို့ တစေ့တစောင်း ကြည့်သွားသည့် ဝေမိုးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားပြီ။ ဘာလို့ လိုက်ကြည့်တာလဲ။

ဪ... တခြား ဘာအကြောင်းများ ရှိရဦးမှာလဲ။

တတိယနေ့တွင် ဝေမိုးအောင်အဖို့ ဘာမျှ တိုးတက်မှု မရှိချေ။ သန်းသန်းဝင်းကို ဝင်ရောဖို့ အခွင့်အရေး မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် မာနကြီး

တစ်ခွဲသားနှင့် မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းကြီး လုပ်နေသည်တော့ မဟုတ်။ ဖော်ရွေ ပျူငှာတတ်သော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန် နေနေတတ်သဖြင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဝင်ရော မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ခက်နေ ခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် ဝေမိုးအောင် အကြောင်းရှာရ၏။

အကြောင်းရှာသည် ဆိုရာမှာလည်း တစ်ခုခု အကူအညီ ပေးဖို့ ကြိုးစား ခြင်းသည် အလွယ်ဆုံးနည်း ဖြစ်သည်။ ခက်တာက သန်းသန်းဝင်းသည် အကူ အညီပေးစရာ မလိုလောက်အောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနေပြီး ဖြစ်၏။ မလိုအပ်သော အကူအညီကိုအတင်းပေးချင်လို့မသင့်တော်ချေ။ ပြီးတော့ အတန်းထဲမှာ မိန်းကလေး ဆယ့်လေးငါးယောက် ရှိနေသည့်အထဲက သည်တစ်ယောက်ကို ကွက်ပြီး အကူ အညီတွေ ပေးဖို့ ကြိုးစားလျှင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မည်။

အကူအညီ ပေးလို့ရအောင် အကြံအဖန် လုပ်ခြင်း (ဥပမာ-ဖိနပ်တို့၊ လွယ်အိတ်တို့ကို ဝှက်ထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ရှာပေးခြင်း) မျိုးကလည်း ကြောင် လွန်းသည်။ အပြန်ကျလျှင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာမို့ လိုက်စောင့်ရှောက် ပါရစေဟု ပြောဖို့ကလည်း ယုတ္တိမရှိ။

တတိယနေ့သည် ကြံစည် စဉ်းစားရင်းပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

စတုတ္ထနေ့မှာတော့ အမြတ်တစ်ခု ရ၏။ ထိုအမြတ်ကလည်း တစ်ခု တည်း ဆိုပေမယ့် သိပ်မဆိုး။ ဝေမိုးအောင်သည် အကြောင်း တစ်ခုခုပြုပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့ အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး အကောင်းဆုံးနည်းကို အသုံးပြုဖို့ စိတ်ကူး လိုက်၏။ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ဝင်ရောလိုက်ရန် ဖြစ်၏။

ကြားခံလူတစ်ယောက် ရှိမှ မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသည်က အနောက် နိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှုသာ ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးများအဖို့ ကြားတစ်ဆင့် မလို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဖွဲ့လို့ ရသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လွယ်ကူသည်။ ရန်ကုန် က မန္တလေးကို ကားဖြင့် ခရီးသွားလျှင် ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လူနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်သည် ဆိုပါစို့။

“ပဲခူးကို ဘယ်နှနာရီလောက် ဝင်မလဲ မသိဘူးနော်” ဟုသာ စ,ပြော လိုက်။ စကားနည်းသူ ဆိုလျှင် ဘယ်နှနာရီလောက် ဝင်မယ် ဆိုတာလောက် ပြန်ပြောမည်။ စကား အသင့်အတင့် ပြောတတ်သူ ဆိုလျှင်တော့ -

“ရန်ကုန်နဲ့ ပဲခူး အလွန်ဆုံး ခုတ်ရရင် တစ်နာရီခွဲပေါ့။ ဒတ်ဆန်းတွေဆို တစ်နာရီကျော်ကျော်လေး မောင်းတာကလား၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်တော့ အများ သားပဲ”

ဆိုတာလောက် ပြောလိမ့်မည်။

တော်တော် စကားများတတ်သူ ဆိုလျှင်ကား -

“ဟာ... ရန်ကုန်-ပဲခူး တစ်နာရီသာသာ ကြာတော့မပေါ့။ အင်း... ပဲခူး တောင် မရောက်တာ ကြာပြီ၊ ဒါနဲ့ အစ်မကြီးက မန္တလေးထိအောင် သွားမှာလား။”

ဆိုတာက အစပြုပြီး မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြရာ တောင်ငူ-ပျဉ်းမနား မရောက်ခင်မှာပင် တစ်ယောက်က ကော်ဖီ ဓာတ်ဘူးဖွင့်လျှင် တစ်ယောက်က လက်ဖက်ချိုင့် ဆွဲထုတ်ပြီး ဘယ်မှာ နေတယ်၊ ဘာအလုပ် လုပ်တယ်၊ မန္တလေးကို ဘာကိစ္စသွားမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာတည်းမယ် စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အတော်သိရလေပြီ။ မန္တလေး ရောက်သောအခါမှာလည်း မန္တလေး တောင်တွေ ဘာတွေ အတူတက်ကြ၊ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တော့လည်း တစ်ယောက် အိမ် တစ်ယောက် လည်ပတ်ကြနှင့် ရာသက်ပန် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြ တာတွေ ရှိသည်။

မြန်မာလူမျိုးများ အချင်းချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ အလွန်လွယ်လေသည်။ စကား စတတ်ဖို့သာ အရေးကြီး၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တချို့လူတွေကျတော့ ဝင်ရောဖို့ ခက်သည်။ ရထားပေါ် ထိုင်မိကတည်းက စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့်ဖတ်လာ တတ်သူများပင် ဖြစ်သည်။

သန်းသန်းဝင်းသည်လည်း ထိုအတူ။ မည်သူနှင့်မျှ ရောရောနှောနှော မရှိဘဲ သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး နေနေသဖြင့် ခက်နေရ၏။ တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့် ပြန်တော့လည်း ကောင်းကွက် ရှိသည်။ ထိုသူမျိုးသည် အသိအကျွမ်း နည်းပါး တတ်သော်လည်း ခင်မင်မိပြီဆိုလျှင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှိတတ်သည်။ ကိုယ် လိုရာ ဆွဲတွေးရမည် ဆိုလျှင်တော့ သန်းသန်းဝင်းလို လူစားမျိုးက ချစ်မိပြီ ဆိုလျှင် ရာသက်ပန် စွဲစွဲမြဲမြဲ သစ္စာရှိတတ်သည် ဆိုသော အချက်ပင်တည်း။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကိုယ့်ကို အသိအမှတ် ပြုဖို့ကတော့ ပထမဦးစွာ ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဝေမိုးအောင်သည် သင်တန်းပြီးသောအခါ

ကားမှတ်တိုင်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူ ကားမှတ်တိုင်
နား အရောက်တွင် သန်းသန်းဝင်းက လှည့်အကြည့်နှင့် ကြုံကြုံကံသွားသည်။

ဝေမိုးအောင်က အပျူငှာဆုံး မျက်နှာထားဖြင့်-

“ပြန်တော့မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သန်းသန်းဝင်းက အနည်းငယ်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အင်တာဗျူး
တွေ့တုန်းက စစ်မေးသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ပြုံးပြခြင်း ခံရသည်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ
ဝမ်းသာသွားရလေသည်။

ပြုံးခြင်းအမျိုးမျိုး အကြောင်းကို သူ စဉ်းစားနေသည်။

အပြုံး၏ မူလအစသည် အလွန်ရှိစင်းလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို နှစ်သက် ကျေနပ်လျှင် ပြုံးမှုလေ့ ရှိသော လက္ခဏာ တစ်ရပ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အသံတိတ် ရယ်မောခြင်း၊ ဣန္ဒြေဆည်၍ ရယ်မောခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် လူတို့သည် ပြုံးခြင်း၏ ပင်ကိုသဘာဝအပေါ်တွင် ထပ်တွန့် တက်၍ တိထွင်ကြသောအခါ ဆင့်ပွားအဓိပ္ပာယ်တွေ ဖြစ်လာရသည်။

လှောင်ပြုံး၊ မဲ့ပြုံး၊ မထိတရီပြုံး၊ အထွေအငေါ့ ပြုံး၊ ကျိတ်ပြုံး၊ မချီပြုံး စသည်ဖြင့် မူကွဲတွေ ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခါ ပြုံးသည်ဆိုတိုင်း နှစ်လိုဖွယ် မရှိတော့ချေ။

ယခု သူ တွေ့ခဲ့ရသော အပြုံးကား ပင်ကို ရိုးသားမှုရှိသော သဘာဝ အပြုံး။ မူလ ပထမ အပြုံး။ သန်းသန်းဝင်းက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သော အပြုံးကို ဝေမိုးအောင် ခပ်ရိုးရိုးပင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်သည်။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် သူ့ကို သင်တန်းအတူတူ တက်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် သာမန်နှုတ်ဆက် ပြုံးကလေး ပြုံးပြလိုက်ခြင်းသာ။ ဝေမိုးအောင်အဖို့ကား အလွန် အဖိုးတန်သော အောင်မြင်မှု ဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရရန် မုခ်ဦးတံခါး တစ်ချပ် ပွင့်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ထို့အပြင် အမြတ်တစ်ခု ရလိုက်သေးသည်။ သန်းသန်းဝင်း၏ အပြုံးကို မြင်လိုက်ရာမှ မြုပ်နေသော အချက်တစ်ချက်ကို သိရှိလိုက်ရ၏။ သန်းသန်းဝင်းကို တွေ့ခါစက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးခြားချက်တစ်ခု ရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့သည်။ မျက်နှာရှိ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုသည် စိတ်ဝင်စားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘာမှန်း ရှာလို့ မရခဲ့။ ခု တွေ့ပြီ။

နှုတ်ခမ်း။

ဝေမိုးအောင်သည် ပြုံးခြင်းအမျိုးမျိုးအကြောင်း စဉ်းစားနေရာမှ နှုတ်ခမ်းအမျိုးမျိုး အကြောင်းကို ရောက်ရှိသွားလေသည်။ နှုတ်ခမ်းအဖုံဖုံ ရှိ၏။ ထူသော၊ ပါးသော၊ စုသော၊ ကားသော၊ ကျဉ်းသော၊ ကျယ်သော။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလည်း စုံသည်။ တချို့က နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတွင် အပေါ်နှုတ်ခမ်းနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်း အရွယ်အစား တူသည်။ တချို့ကား အပေါ်က ထူပြီး အောက်က ပါးသည်။ အချို့ကျတော့ အပေါ်က ပါးပြီး အောက်က ထူသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကလေး တိုဝင်နေသူမျိုးလည်း ရှိ၏။ အောက်နှုတ်ခမ်းက တိုသဖြင့် သွားကလေးတွေ ပေါ်ပေါ်နေတတ်တာလည်းတွေ့ရတတ်သည်။ ကြေးစည်ကလေးလိုအစွန်းနှစ်ဖက်က ကွေးတက်နေသူ၊ လေးကိုင်းလို ကွေးကျနေတတ်သူ။

သန်းသန်းဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကား....

မထူလွန်း၊ မပါးလွန်း၊ မကျယ်လွန်း၊ မစုလွန်း။ အထူးခြားဆုံးက နှုတ်ခမ်း၏ ကောက်ကြောင်း ပီပြင်မှု။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ထပ်သည့်အကြားတွင် အရေးအကြောင်းကလေး ထင်နေသည်။ များသောအားဖြင့် နှုတ်ခမ်းစေ့ထားသောအခါ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် တိတိရိရိ ညီညီညာညာ မဖြစ်တတ်ကြ။ သူ့ကျတော့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် စရွေးကိုက် ထပ်လျက် ရှိသည်။ ညီညီညာညာ တိတိကျကျရှိ၏။ နှုတ်ခမ်း၏အလှသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနိုင်သော ကောက်ကြောင်းက ပီပြင်လွန်းလှသည်။ ပြုံးနေလျှင် ဖြစ်စေ၊ တည်နေလျှင် ဖြစ်စေ၊ စေ့ထားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ဟထားလျှင် ဖြစ်စေ၊ စကားပြောနေလျှင် ဖြစ်စေ နှုတ်ခမ်း၏ အသားစိုင်းများ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း ပီပြင်သော နှုတ်ခမ်း၏ ကောက်ကြောင်းပုံစံသည် မပျက်ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရှားမှု အမျိုးမျိုးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး တစ်ကွက်ချင်းကို ပြကွက်အသေထား၍ ကြည့်လျှင်လည်း အကွက်တိုင်းသည် လှနေမည်ဟူသတည်း။